

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ

ΔΕΚΑ ΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΝΟΡΙΑΚΟΥ ΚΛΗΡΟΥ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

ΕΤΟΣ Ι' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 | 15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1961 | ΑΡΙΘ. 14

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΑΠΟΡΙΑΣ

Τ Α Θ Α Υ Μ Α Τ Α

Συχνάκις ἐν σχέσει πρὸς τὰ θαύματα προβάλλονται τὰ ἐξῆς ἐρωτήματα: Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γίνεταί τὸ θαῦμα; Τὸ θαῦμα δὲν ἀντιτίθεται εἰς τὴν ἐν τῷ κόσμῳ φυσικὴν τάξιν καὶ δὲν ἀποτελεῖ ἀνατροπὴν αὐτῆς;

Ὁ διάσημος φυσικὸς Στῶξ χρησιμοποιεῖ τὸ ἐξῆς παράδειγμα, διὰ νὰ δείξη, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐνεργήσῃ ἡ θαυματουργὸς δύναμις τοῦ Θεοῦ, χωρὶς νὰ διαταραχθῇ ἡ λειτουργία τῶν φυσικῶν νόμων. «Ὑποθέτομεν, ὅτι ἔχομεν ὠρολόγιον τοίχου, καλῶς λειτουργοῦν, μετὰ σιδηροῦ ἐκκρεμοῦς. Ἡ λειτουργία τοῦ ὠρολογίου, ὡς γνωρίζομεν καθορίζεται ὑπὸ τῶν νόμων τῆς κινήσεως καὶ τῆς βαρύτητος. Ἄς υποθέσωμεν τῶρα, ὅτι αἴφνης ἐν διαστήματι μιᾶς ἢ δύο ὥρῶν ἡ λειτουργία τοῦ ὠρολογίου ἐπεβραδύνθη ἔπειτα δ' ἀπεκατεστάθη γενομένη κανονικὴ, ἐκ τῆς ἐπίτηδες προσθήκης φέρ' εἰπεῖν, ὑπὸ τὸ ὠρολόγιον ἰσχυροῦ μαγνήτου, τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἀφήρσαν. Ἡ ἐπιτάχυνσις καὶ ἡ ἐπιβράδυνσις ἐνταῦθα προεκλήθη οὐχὶ δι' ἀναστολῆς τῶν νόμων τῆς κινήσεως ἢ τῆς βαρύτητος, ἀλλ' ἐκ τῆς προσκαίρου ἐπεμβάσεως εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ ὠρολογίου ἰδιαιτέρας δυνάμεως, ἡ ὁποία οὐδαμῶς ἔθιξε τοὺς νόμους τῆς κινήσεως καὶ τῆς βαρύτητος. Ταῦτα λέγων ἔχω ὑπ' ὄψιν τὸ ζήτημα τοῦ δυνατοῦ τῶν θαυμάτων. Ἐὰν παραδεχθῆτε τὴν ὑπαρξίν τοῦ προσωπικοῦ Θεοῦ, σὺν αὐτῷ θὰ παραδεχθῆτε ἀμέσως καὶ τὸ δυνατόν τοῦ θαύματος. Ἐὰν οἱ φυσικοὶ νόμοι ἔχουν τὴν ἀρχὴν τῆς ὑπάρξεώς των ἐν τῇ βουλήσει τοῦ Θεοῦ, Ἐκεῖνος, Ὅστις ἠθέλησε νὰ δώσῃ τοὺς νόμους τούτους, δύναται νὰ θελήσῃ καὶ τὴν ἀναστολὴν των καὶ τὴν κατάπausιν τῆς ἐνεργείας των». Ὡς διδάσκουν γενικῶς αἱ Φυσικαὶ Ἐπιστῆμαι, τὰ ἀποτελέσματα τῶν κατωτέρων φυσικῶν

δυνάμεων έξουδετεροϋνται ἢ τροποποιοϋνται, ὅταν ἐνεργήσῃ δύναμις τις φυσικὴ ἀνωτέρα εἰς ὠρισμένην περίστασιν. Ἡ δύναμις τῆς βαρύτητος λ.χ. περιορίζεται ἀπὸ ἄλλας δυνάμεις, ὡς λ.χ. ἀπὸ τὰ φυτὰ ἢ ἀπὸ τὴν ἐλευθέραν ἐνέργειαν τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ ριπτόμενον εἰς τὴν γῆν σπέρμα, παρὰ τὸν νόμον τῆς βαρύτητος, δὲν μένει ἀμετακίνητον, ἀλλὰ φύεται πρὸς τὰ ἄνω. Ἡ ζωὴ τοῦ φυτοῦ περιορίσῃ καὶ ὑπέταξε τὸν νόμον τῆς βαρύτητος, χωρὶς βεβαίως νὰ καταργήσῃ τοῦτον. "Ἐν σῶμα ἀφιέμενον ἐλεύθερον ἀπὸ ὕψους πίπτει. Ἄλλ' ἐὰν μία ἀνθρωπίνη χεὶρ σταματήσῃ αὐτὸ εἰς ἀρκετὸν ἀπὸ τῆς γῆς ὕψος, περιορίζεται μὲν ὁ νόμος τῆς βαρύτητος ὑπὸ τῆς χειρός, ἀλλὰ δὲν καταργεῖται. Ἄλλ' ἂν ἡ φύσις δὲν ἀποκλείῃ τὴν ἐπέμβασιν τῆς ἐλευθέρως θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου, πολὺ περισσότερον δὲν ἀποκλείει τὴν ἄμεσον παρέμβασιν τῆς Ὑψίστης θελήσεως (Π. Τρεμπέλα, ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀπὸ Ναζαρέτ, ἔκδ. β', σελ. 346-347). "Ὡστε ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ θαύματος, ἀντὶ νὰ ἐνεργοῦν αἱ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κυβερνώμεναι δευτερεύουσαι αἰτίαι, ἐνεργεῖ ἀπ' εὐθείας ἡ «πρῶτη αἰτία» τῆς Θείας Δυνάμεως. Βεβαίως ὀλόκληρος ἡ λειτουργία καὶ κυβέρνησις τοῦ σύμπαντος εἶναι ἓν θαῦμα, ἀλλ' εἰς ὅ,τι συνήθως ὀνομάζομεν «θαῦμα» πρόκειται περὶ μίαν ἰδιαιτέρας ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς ὁποίας ἐπιτυγχάνεται μία ἰδιαιτέρα συνάντησις τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν ζῶντα Θεὸν δι' ἰδιαιτέρον π.ευματικὸν σκοπὸν. Ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ προκαλεῖ τὴν ἰδιαιτέραν αὐτὴν ἐπέμβασιν Αὐτοῦ, διότι «αὕτη ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ἀφύπνισιν τοῦ ὑπὸ τὸν λήθαργον τῆς ἁμαρτίας διατελοῦντος ἀνθρώπου, καθιστῶσα αἰσθητοτέρα εἰς αὐτὸν τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ» (Π. Τρεμπέλα, Δογματικὴ, τόμ. 1, σελ. 388). "Ὡστε διὰ τὸν πιστεῦντα εἰς τὴν ὕπαρξιν τοῦ Θεοῦ τὸ θαῦμα εἶναι ἀπολύτως δυνατὸν καὶ οὐδόλως συγκρούεται πρὸς τὴν ἐν τῷ κόσμῳ φυσικὴν τάξιν.

"Ὅσον ἀφορᾷ εἰδικῶς εἰς τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ, μερικοὶ ὀρθολογισταὶ ὑπεστήριξαν, ὅτι ταῦτα ἦσαν δῆθεν ἀποτέλεσμα ὑποβολῆς καὶ ὑπνωτιστικῆς ἐνεργείας αὐτοῦ.

Ἄλλ' εἰς τὸν ἀπαράδεκτον τοῦτον ἰσχυρισμὸν εἶναι δυνατὸν νὰ δοθῇ ἡ ἐξῆς ἀπάντησις. Ἡ ὑποβολὴ καὶ ὁ ὑπνωτισμὸς ἀσκεῖ λίαν περιωρισμένην ἐπίδρασιν μόνον εἰς νευρώσεις τινὰς καὶ νευρικὰς

διαταραχάς, αἱ ὅποια δὲν ἔχουν προκαλέσει ὀργανικὰς ἀλλοιώσεις. Διὰ τῶν μέσων τούτων εἶναι δυνατὸν νὰ θεραπευθοῦν μόνον «λειτουργικαί» τινες ἀσθένειαι, δηλαδή ἀσθένειαι, κατὰ τὰς ὁποίας δὲν ὑφίσταται βλάβη τῶν ὀργάνων, ἀλλὰ μόνον διαταραχὴ τῆς λειτουργίας των ἐκ ψυχικῶν κυρίως λόγων. Διὰ τῆς ὑποβολῆς οὐδόλως εἶναι δυνατὸν νὰ θεραπευθοῦν ὀργανικαὶ ἀσθένειαι. Ὁ Pierre Janet, ὁ ὁποῖος ἀφιέρωσε τὴν ζωὴν του εἰς τὴν μελέτην τῶν φαινομένων τοῦ ὑπνωτισμοῦ καὶ τῆς ὑποβολῆς, λέγει: «Ὑπήρξαμεν ὑποχρεωμένοι νὰ ἀπαρνηθῶμεν τὸ πλεῖστον τῶν φαντασιοληξιδῶν, τῶν ὑποτρεφομένων ἀπὸ τοὺς ὑποστηρικτὰς τῆς ὑποβολῆς, καὶ νὰ διαπιστώσωμεν, ὅτι ἡ ὑπνωτιστικὴ κατάστασις οὐδεμίαν νέαν δύναμιν προσθέτει, ἀνωτέραν τῆς μέσης ἐνεργητικότητος τῶν ἀνθρώπων. Δὲν πρέπει νὰ ζητῶμεν ἀπὸ τὴν ὑποβολὴν ἢ τὸν ὑπνωτισμὸν ἐνεργείας, ὑπερβαινούσας τὴν δύναμιν τῆς φυσιολογικῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως». Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις νευρασθενειῶν, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ὑποβολὴ ἐπιδρᾷ εὐεργετικῶς, ἀπαιτεῖται μακροχρόνιος παιδαγωγία τοῦ πάσχοντος καὶ μόνον μετὰ ἐπανειλημμένας ἀποπειράς τοῦ ψυχολόγου ἐπέρχεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ἀποτέλεσμα. Ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς ἀμέσως καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ, πολλάκις ἐκ τοῦ μακρόθεν, δὲν θεραπεύει μόνον νευρικὰς τινὰς νόσους, ἀλλὰ διενεργεῖ παντὸς εἴδους θαύματα. Θεραπεύει καὶ ὀργανικὰς παθήσεις (λεπρούς, τυφλοὺς κ.λ.), ἀνιστᾷ νεκροὺς καὶ ἐξουσιάζει ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, ἐπὶ τῶν ὁποίων οὐδεμίαν ὑποβολὴν δύναται νὰ ἀσκηθῇ.

Τὰ θαύματα τοῦ Κυρίου, ὡς ἔλεγεν ὁ Γκουαρντίνι, καθιστοῦν ἀκόμη περισσότερον συνειδητὴν εἰς τὸν πιστὸν τὴν πραγματικότητα τοῦ Ἁγίου Θεοῦ «ἐν τῷ ζῶντι Χριστῷ». «Στὸ πεδῖον τῆς ἐμπειρίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ στὴ διάνοιά του, μέσα στὸ βαθύτερον νόημα αὐτοῦ, ποὺ λέγεται «κόσμος», παρουσιάζεται ἓνα σημεῖο, ποὺ δὲν ἀνήκει στὸν κόσμον: Ἕνας τόπος, ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ προχωρήσῃ· μιὰ δύναμις, ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ στηριχθῇ σ' αὐτήν· μιὰ ἀγάπη, ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ τῆς ἔχῃ ἐμπιστοσύνην. Αὐτὰ ὅλα εἶναι πραγματικότης· διαφορετικὴ ἀπ' τὸν κόσμον· πιὸ πραγματικὴ, πιὸ ρεαλιστικὴ παρὰ ὁ κόσμος. Πιστεύω σημαίνει νὰ οἰκειοποιηθῶ αὐτὴν τὴν πραγματικότητα, νὰ ἔλθω σὲ σχέσιν μ' αὐτήν καὶ νὰ στηριχθῶ πάνω σ' αὐτήν. Νὰ ζῆ κανεὶς ὅμως μὲ πίστι σημαίνει νὰ

παίρνη στὰ σοβαρὰ αὐτὴν τὴν πραγματικότητα.. Ἡ ζωὴ τῆς πίστεως σημαίνει ν' ἀναθεωρήσωμε τὰς ἀντιλήψεις μας σχετικὰ μὲ τὸ τί θεωροῦμε πραγματικότητα» (Ρ. Γκουαρντίνι, Ὁ Κύριος, μεταφρ. Ἀρχιμ. Ἱερωνύμου Κοτσώνη, τόμ. 1, σελ. 396-397). Πράγματι! Ὁ Χριστιανὸς εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν ρεαλιστής, ποὺ βλέπει τὸ ὄντως ὄν, τὴν πραγματικότητα τοῦ ἐν Χριστῷ ζῶντος Θεοῦ. Δὲν εἶναι «κοντόφθαλμον», οὔτε ἔχει τὰ παρώπια τῆς μονομερείας εἰς τοὺς πνευματικοὺς ὀφθαλμούς, διὰ νὰ περιορίζῃ τὴν πραγματικότητα εἰς τὰ αἰσθητὰ μόνον πράγματα. Ἐνώπιόν του ἔχει πάντοτε τὴν πραγματικότητα τοῦ ζῶντος καὶ παντοδυνάμου Κυρίου, τὴν θαυματουργικὴν δύναμιν τοῦ Ὁποίου αἰσθάνεται καὶ οὗτος καθημερινῶς εἰς τὴν ζωὴν του. Ὁ πιστὸς ἐπαναλαμβάνει μετὰ τοῦ Ἀπ. Παύλου «πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ» (Φιλιπ. δ', 13). Ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ μεταδίδεται εἰς τὴν ψυχὴν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι εὐρίσκονται εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τὸν Χριστόν. Ἰτσιουτοτρόπως ὁ Χριστιανὸς λαμβάνει «ἐξουσίαν τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὄφρων καὶ σκορπίων καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ» (Λουκ. 1', 19). Ὅ,τι εἰς τὸν ἡθικὸν τομέα εἶναι διὰ τοὺς μακρὰν τοῦ Χριστοῦ ζῶντας ἀπραγματοποίητον, ἀντιθέτως διὰ τοὺς εὐρισκομένους εἰς σχέσιν καὶ ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ Χριστοῦ εἶναι εὐκολον καὶ δυνατόν. Ἡ ὑπερφυσικὴ ζωὴ τῆς Χάριτος εἶναι δι' αὐτοὺς ζῶσα πραγματικότης.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Ο ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ἄπασα ἢ Ἀκολουθία τοῦ Μικροῦ καὶ Μεγάλου Παρακλητικοῦ Κανόνος εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον. Ἀπαραίτητον ἀπόκτημα διὰ πάντα Κληρικὸν καὶ Λαϊκόν. Σελίδες 52. Εἰς σχῆμα μικρὸν (τσέπη) μετ' ἐρυθρῶν καὶ μάσων γραμμάτων. Ἐγχρωμος εἰκὼν τῆς Παναγίας.

Τιμᾶται δρχ. 2.

ΑΚΔΟΣΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΑΠΕΙΝΑ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ

Συντροφιά με τὸν ἑαυτό μου

Ταπεινή και ἡσυχὴ ζωὴ, θὰ πῆ ἀληθινὴ ζωὴ. "Οποῖος ζῆ μακριὰ ἀπὸ τὴν ταραχὴ τοῦ κόσμου κι' ἀπὸ τὶς διάφορες ἔγνοιες, αὐτὸς πού ζῆ ἀποτραβηγμένος, με μιὰ μικρὴ κι' ἀγαπημένη συντροφιά, αὐτὸς, κατὰ τὴν ἰδέα μου, ζῆ ἀληθινά. Εἶναι σὰν τὸν ἄνθρωπο πού περπατᾷ σιγὰ-σιγὰ και περιεργάζεται και εὐχαριστιέται ἀπὸ ὅσα βλέπει στὸν δρόμο του, σταματᾷ ὅποτε θέλει συλλογίζεται, δὲν βιάζεται, ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι πού ζοῦνε με πολλές σκοτοῦρες και φασαρίες, ἔχοντας τὴν ἰδέα πὼς αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικὴ ζωὴ, πού τὴ λένε και («ἐντονη, γεμάτη, δυναμικὴ») και μ' ἄλλα τέτοια τρανταχτερὰ ὀνόματα, αὐτοὶ λοιπὸν μοιάζουν με κεῖνον πού τρέχει γρήγορα μ' ἓνα αὐτοκίνητο και δὲν προφταίνει νὰ δῆ τίποτε, κι' ἔτσι δὲν νοιώθει τίποτα, δὲν αἰσθάνεται τίποτα, δὲν φέρνει στὸν νοῦ του τίποτα.

"Ὅσοι ζοῦνε αὐτὴ τὴ ζωὴ (κι' αὐτὴ τὴ ζωὴ ζοῦνε οἱ σημερινοὶ ἀχόρταγοὶ ἄνθρωποι), εἶναι πάντα βιαστικοί, πάντα ἀφηρημένοι, ὁλοένα με τὸ μάτι στὸ ρολόγι, λαχανιασμένοι. Θέλουνε νὰ τὰ προφτάξουνε ὅλα, κι' ἔχουνε μεγάλες στενοχώριες γιατί δὲν μποροῦνε. Τὸ μυαλό τους εἶναι ἄνω κάτω, ἡ καρδιά τους ἀναστατωμένη κι' ἐκείνη. Νευρικοί, ἀκατακάθιστοι, σαστισμένοι, δὲν ἔχουνε ἡσυχία, μήτε τὴ μέρα, μήτε τὴ νύχτα, λὲς κι' εἶναι καταραμένοι.

Οἱ ἄνθρωποι, πού, ὅπως λένε, ζοῦνε («γιὰ τὴ μεγάλη ζωὴ»), μ' ἄλλα λόγια πού περνᾶνε τὸ μαρτύριο πού εἶπαμε, ὅλα τὰ δοκιμάζουνε, γρήγορα και λαχανιασμένα, ὅλα τὰ ξέρουνε, και μοναχὰ τὸ τί θὰ πῆ ἀληθινὴ ζωὴ και τί οὐσία ἔχει αὐτὴ ἡ ζωὴ, δὲν γνωρίζουνε.

Τὸν ἑαυτό τους δὲν τὸν ξέρουνε ποιὸς εἶναι, γιατί ποτὲ δὲν βρίσκονται μαζί του. Δὲν τὸν χωνεύουνε, σὰν νὰ εἶναι ὁ ποιὸς μεγάλος ἐχθρὸς τους, τὸν ἀποφεύγουνε, ὅπως ἀποφεύγει κανένας ἓνα δυσάρεστο κι' ἐνοχλητικὸ ἄνθρωπο. «Ὦχ ! Πὼς θὰ μείνω πάλι μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ; Τί νὰ τοῦ πῶ : Τί νὰ μοῦ πῆ ; Πὼς νὰ περάσῃ ἡ ὥρα ;» "Ἐτσι συλλογίζονται, ὅποτε ὑπάρχει φόβος ν' ἀπομείνουνε μοναχοὶ με τὸν ἑαυτό τους, γιὰ νὰ ζήσουνε λίγο ἀληθινά, νὰ θυμηθοῦνε πὼς ἔχουνε ἓναν ἑαυτό. Πρέπει νὰ τὸν λησμονήσουνε, σὰν νὰ μὴν ὑπάρχει, σὰν νὰ πέθανε. "Ὅλες οἱ ἔγνοιες κι' οἱ κοσμικὲς φροντίδες πού τοὺς τυλίγουνε σὰν σχοινιά και τοὺς τραβᾶνε ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ, εἶναι γι' αὐτοὺς ἡ σωτηρία, ἡ σωτηρία ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους. Τρέχουνε καταδιωγμένοι ἀπ' αὐτὸ τὸ φάντασμα, και γιὰ νὰ τ' ἀποφύγουνε κάνουνε ὅ,τι μποροῦνε.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ δυστυχισμένοι ἄνθρωποι ποὺ κερδίσανε ὅλον τὸν κόσμον, καὶ χάσανε τὴν ψυχὴν τους, τὸν ἑαυτὸν τους. Ποῦ που-
λῆσαν τὰ πρωτοτόκια γιὰ ἓνα πιάτο φακῆ.

Κάθε στιγμή τῆς ζωῆς εἶναι πολύτιμη γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Χα-
μένες ὥρες εἶναι ἐκεῖνες ποὺ νοιώθει ψεύτικα πὼς ζῆ, ὅποτε βρί-
σκεται μέσα σὲ κάποια φασαρία ποὺ τὸν ψευτογεῖται πὼς τότε ζῆ
ἀληθινὰ καὶ παρηγοριέται. Ἄληθινὰ δὲν ζῆ κανένας, ἀν δὲν ἔχη
συντροφιά τὸν ἑαυτὸν του, τίς σκέψεις του, τὰ αἰσθήματά του.
Πῶς μπορεῖ νὰ ζῆ, σὲ καιρὸ ποὺ ὁ ἑαυτὸς του θὰ λείπη.

Ζῶντας μὲ τὸν ἑαυτὸν μας, δὲν γινόμαστε ἐγωϊστές, ὅπως θὰ
ποῦνε κάποιοι ποὺ κρίνουνε ζώπετσα. Ἰσια - ἴσια, μ' αὐτὸν τὸν
τρόπο ἀνθίζει μέσα μας ἓνα πάντερπνο περιβόλι, γεμάτο ἀγάπη
γιὰ τοὺς ἄλλους, κι' ἡ καρδιά μας πίνει ἀπὸ τὴν δροσερὴν πηγὴν ποὺ
ἔβαλε ὁ Θεὸς μέσα μας. Ἐκεῖνος εἶπε : «Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ
βρίσκεται μέσα σας». Καὶ τί ἄλλο εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ,
παρὰ ἡ ἀληθινὴ ζωὴ ; «Ὅτι παρὰ Σοί, πηγὴ ζωῆς. Ἐν τῷ φωτὶ
σου ὀφόμεθα φῶς». «Σὲ Σένα, λέγει, βρίσκειται ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς».
Καὶ πάλι, λέγει ὁ Χριστὸς : «Οὐκ εἶδατε ὅτι ναὸς Πνεύματος
ἐστέ»; Οἱ ἅγιοι, ποὺ ζήσανε τὴν ἀληθινὴν ζωὴν, μιᾶν μὲ τὰ παρα-
κάτω λόγια : «Μὴν περιμένεις νὰ λυτρωθῆς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους
κι' ἀπὸ τὰ ξεγελάσματα ποὺ τὰ λένε διακοκεδάσεις καὶ ἀπολαύ-
σεις τῆς ζωῆς. Καλότυχος εἶναι ὁποῖος ξεμάκρυνε ἀπὸ τὸν κόσμον
κι' ἀπὸ τὴν ἀπατηλὴν ταραχὴν του, καὶ προσέχει μοναχὰ στὸν ἑαυ-
τόν του. Ὅποιος δὲν ἐνοιώσῃ τὴν εἰρήνην, δὲν ἐνοιώσῃ πὼς ζῆ.
Ἐκεῖνοι ποὺ παραδίνουνε τὸν ἑαυτὸν τους στὴν ἡδονὴν καὶ στὴν
κοσμικὴν ἀπολαύσειν, καὶ θαρροῦνε πὼς κάνουνε εὐτυχισμένο
τὸν ἑαυτὸν τους, αὐτοὶ κάθονται παντοτινὰ ἔξω ἀπὸ τὸ ἴδιον τὸ σπίτι
τους. Ἐμπα μέσα στὸ σπιτάκι ποὺ βρίσκεται μέσα σου, καὶ θὰ
δῆς τὸ παλάτι τ' οὐρανοῦ. Γιατί, ἓνα εἶναι καὶ τοῦτο καὶ κεῖνο,
κι' ἀπὸ τὸ ἴδιον παραθύρι τὰ βλέπεις καὶ τὰ δύο».

*

Αὐτὰ κι' ἄλλα τέτοια συλλογιζόμενα, καθισμένοι στὸ φτω-
χικό μου. Τί λέγω : Στὸ παλάτι μου. Σ' αὐτό, ὅλα εἶναι ταπεινά,
μικρὰ κι' ἀγαπημένα. Μήτε βίλλες θέλω, μήτε ψηλὰ κάγκελλα,
μήτε πορτιέρηδες, μήτε γυαλιστερὰ πράγματα, μήτε τίποτα ἀπὸ
τὰ τόσα ποὺ θέλουνε νάχουνε οἱ ἄνθρωποι, καὶ ποὺ γι' αὐτὸ δὲν
βρίσκουνε ἡσυχία, μέρα καὶ νύχτα. Πῶς τὰ σηκώνουνε, οἱ δύ-
στυχοι, τέτοια βάρη ἀσήκωτα. Ἐγὼ τρέμω μὲ τὴν θυσία ποὺ κά-
νουνε στὴν ματαιοδοξία τους !

Πολλὲς φορὲς στενοχωριέμαι πὼς κι' ἐγὼ ἔχω πολλὰ πρά-
γματα, ἐνῶ θὰ μπορούσα νὰ ζήσω μὲ πολὺ λιγώτερα. Ἀπορῶ πῶς

δὲν νοιώθουνε νὰ τοὺς πλακώνουνε ὅσοι ἔχουνε δικά τους θεόρατα χτίρια. πολυκατοικίες, ἐργοστάσια, βαρεῖα ἀγκωνάρια, κήπους ἀπέραντους, παπύρια πελώρια, βάρος ἀβάσταχτο, λαμαρῖνες χιλιάδες ὀκάδες, γραφεῖα, παραγραφεῖα, ἀλληλογραφίες, τηλεγραφήματα, τηλεφωνήματα, ἀεροπλάνα, τρέξ' ἀπὸ δῶ, τρέξ' ἀπὸ κεῖ, ἡ λίρα πέφτει, τὸ δολλάριο κλονίζεται, τὰ πετρέλαια ἀνεβοκατεβαίνουνε, τὸ χρηματιστήριο, οἱ μετοχές, κι' ἄλλα, κι' ἄλλα. Πῶς ἀντέχουνε σὲ τόσα φοβερὰ πράγματα; Πῶς νὰ μὴ χάσουνε τὸν ἑαυτό τους μέσα σ' αὐτὸν τὸν λαβύρινθο ποὺ χωθήκανε!

Σ' ἓναν ἀσκητὴ ποὺ ζῆ σὲ μιὰ ἐρημιὰ στ' "Ἁγιον Ὄρος, ἔστειλε κάποιος 100 δραχμές, μήπως τοῦ χρειαστοῦνε, καὶ κεῖνος τοῦγραψε. «Δὲν δύναμαι νὰ κοιμηθῶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἔλαβα παρὰ τῆς ἀγάπης σου τὰς ἑκατὸν δραχμάς. Τοσαῦτα χρήματα, τί νὰ τὰ κάμω, εὐλογημένε;» Οὐμῆθηκα τὰ λόγια ποὺ εἶναι γραμμένα στὸ χαρτί ποὺ κρατᾷ ὁ ἅγιος Ἐφραίμ: «Ἀσκητῆς ἀκτήμων, ἀετὸς ὑψιπέτης».

*

Εἶμαστε, λοιπόν, παραφορτωμένοι, κι' ἐμεῖς, ἢ δὲν εἶμαστε; Τάχουμε ὅλα. Ἔχουμε κι' ἓνα περιβολάκι, μικρὸ, ἴσαμε μιὰ γαῖδαροκυλίστρα.

Καὶ ὅμως, αὐτὸ τὸ κομμάτι τὸ χῶμα εἶναι γιὰ μᾶς θησαυρὸς ἀνεκτίμητος. Ἔχει λουλούδια ποὺ μοσχοβολοῦνε, ἡμερα κι' ἄγρια, τὰ περισσότερα ἀγριολούλουδα, δεντρολίβανο, βασιλικό, μαντζουράνα, δυόσμο, ἀψιφιά, κι' ἄλλα. Ἔχει καὶ μιὰν ἐληά, δυὸ λεμονιές, μιὰ πορτοκαλιὰ καὶ μιὰ ροδιὰ. Κάθουμαι, σὰν πασᾶς, καὶ δοξάζω τὸν Θεό. Μέλισσες, πεταλοῦδες, σκαθάρια, χρυσοβασιλιάδες, μυγάκια λογῆς - λογῆς, ἄλλα μακρουλά, ἄλλα στοργυλά, πετανε γύρω στὶς πρασινάδες, καὶ τὸ σιγανὸ βούϊσμα τοὺς μὲ νανουρίζει.

Περιεργάζουμαι κάτω τὸ χῶμα, τὸ κυττάζω ἀπὸ κοντά, καθισμένος χάμω. Μερμῆγια κι' ἄλλα μαμουδία περπατᾶνε δῶ καὶ κεῖ, κάνοντες κάποιες μυστηριώδεις δουλειές. Πόσο ἀξιαγάπητα εἶναι αὐτὰ τὰ πλάσματα! Πηγαινοέρχονται βιαστικά, ἀνταμώνονται στὸ δρόμο τους, σταματᾶνε σὰν νὰ κουβεντιάζουν, κι' ὕστερα τραβᾷ τὸ καθένα ὅπου θέλει. Ποιὸς ξέρει τί συλλογίζονται καὶ τί κάνουνε. Μιὰ φορά, καμμιά σημασία δὲν δίνουνε στὰ σπουδαῖα πράγματα ποὺ γίνονται στὸν κόσμον, πεντάρα δὲν δίνουνε ἂν ἓνας ἄνθρωπος πῆγε στὸν οὐρανὸ μέσα σὲ μιὰ σιδερένια μηχανή.

*

Κι' ἐγὼ μαζί μ' αὐτὰ ζῶ εὐτυχημένος, μέσα στὴν ἡσυχία

καὶ στὴν εἰρήνῃ τῆς ταπείνωσης. Βέβαια, ὁ ἀστροναύτης δὲν νοιάζεται γιὰ τούτα τὰ μικρὰ πού δὲν φαίνονται ἀπὸ κεῖ ψηλά πού βρίσκεται. Μὰ καὶ τὰ μερμήγκια, οἱ λαμπρὲς καὶ τᾶλλα τὰ μαμούνια δὲν νοιάζονται γι' αὐτόν. Χαμπάρι δὲν παίρνουνε.!

Λέγω μέσα μου : «Ποῦ πᾶς, βρὲ ἄνθρωπε ; Ἀφήνεις τὸν ἑαυτό σου, τὸν πολῦτιμο ἑαυτό σου, καὶ πᾶς νὰ βρῆς ἄλλον κόσμο ! Οἱ κόσμοι παντοῦ εἶναι οἱ ἴδιοι. Τὰ μάτια πού τοὺς βλέπουνε εἶναι διαφορετικά.»

Ὁ ἀστροναύτης βαρέθηκε τὴ γῆ, τὸ σπίτι του, Καὶ πέταξε νὰ πάῃ στὸν Ἀρκτοῦρο, στὸν Σείριο. Καὶ ὅμως τί χαρὰ θάνοιωθε, ἄν, ἐκεῖ πού πηγαίνει, στὴν ἄκρῃ τοῦ σύμπαντος, εὔρισκε ἓνα περιβολάκι, μικρὸ καὶ ταπεινὸ σὰν τὸ δικό μας !

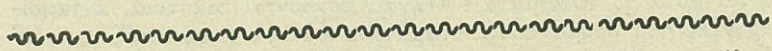
*

Καλὰ εἶμαστε, ἀγαπημένα μου μερμήγκια. Κανένας δὲν μᾶς ξέρει. Μῆτε νοιαζόμαστε γιὰ τὸν κόσμο, γιὰ τὶς μηχανές του καὶ γιὰ τᾶλλα τὰ μεγαλεῖα του.

Πόσο ἔμορφο πρᾶγμα εἶναι νὰ μὴ σὲ ξέρῃ κανένας, νὰ σ' ἔχουνε ὅλοι λησμονημένον ! Νὰ εἶσαι ἓνα μὲ τὰ μερμηγκάκια, πού πηγαίνοῦν ἐρχοῦνται βασιτῶντας στὸ στόμα τοὺς ἓνα κομμάτι ἄχυρο ! Νὰ εἶσαι ἓνα μὲ τὰ πεταλούδια, αὐτὰ τὰ πετάμενα λουλούδια, πού δὲν πετᾶνε ψηλότερα ἀπὸ τὰ μικρὰ δεντράκια μας, νὰ εἶσαι ἀδερφὸς μὲ τὶς χρυσόμυγες, μὲ τὰ μικρὰ ζουζούνια, πού βουσβουνίζουν χαρούμενα καὶ ψάχνουνε ἀνάμεσα στὰ φύλλα καὶ στὰ ἄνθια πού μοσκοβολοῦνε ! Ἐνα μὲ τὰ πουλάκια πού κελαιδοῦνε ἀξέγνοιαστα ἀποπάνω μας. Μὲ τὸν τζίτζικα, πού φωνάζει καθισμένος ἀπάνω στὸ δέντρο, ντερβίσης πού δὲν φροντίζει γιὰ τίποτα.

Ναί. Θέλω νὰ εἶμαι κι' ἐγὼ ἓνα ἀπ' αὐτά, νὰ ζῶ ἀνάμεσά τους. Δὲν θέλω νὰ εἶμαι ἄνθρωπος, τὸ πονηρότατο αὐτὸ πλάσμα, πού ἀπὸ τὴν πονηριά, ἀπὸ τὴ φιλοδοξία κι' ἀπὸ τὴν ἀχορταγιά, δὲν ἔχει καιρὸ νὰ ζήσῃ, κι' εἶναι ὅλο ἓνα φουρτουνιασμένος.!

ΦΩΤΗΣ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ

«Ὁ ἔνσαρκος ἄγγελος, τῶν Προφητῶν ἢ κρηπῖς, ὁ δεύτερος πρόδρομος, τῆς παρουσίας Χριστοῦ, Ἡλίας ὁ ἐνδοξος, ἄνωθεν καταπέμψας Ἐλισσαίῳ τὴν χάριν, νόσους ἀποδιώκει, καὶ λεπρούς καθαρίζει διὸ καὶ τοῖς τιμῶσιν αὐτὸν βρῆει ἰάματα».

«Προφῆτα καὶ προόπτα τῶν μεγαλουργιῶν τοῦ Θεοῦ, Ἡλία μεγάλω-
νυμε, ὁ τῷ φθέγματί σου στήσας τὰ ὕδατοῦρρα νέφη, πρέσβευε ὑπὲρ
ἡμῶν πρὸς τὸν μόνον φιλόνηρον».

ΑΔΕΛΦΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀγαπητέ μου ἐν Χριστῷ ἀδελφέ,

Στὸ ἐρώτημά σου ἀν δικαιούται ὁ ἀπλοῦς Ἱερεὺς νὰ ἐξομολογῇ τοὺς Χριστιανούς του, ἀπαντῶ τὰ ἐξῆς : Ἐν πρώτοις κάθε Ἱερεὺς κανονικῶς χειροτονημένος ἔχει ἀπὸ τὸ Θεὸ τὴν ἐξουσία νὰ τελῇ πάντα τὰ Μυστήρια ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ τοῦ νὰ χειροτονῇ ἄλλους Ἱερεῖς. Δὲν ἔχει σημασία ἀν εἶναι ἐγγαμος. Ἡ Ἱερωσύνη δὲν ξεχωρίζει τοὺς ἐγγάμους ἀπὸ τοὺς ἀγάμους. Ἀρκεῖ νὰ ἔχουν τὸ βαθμὸ τοῦ Πρεσβυτέρου. Ἐν ὀνόματι τῆς Ἱερωσύνης του ὁ Ἱερεὺς ἔχει ὄχι μονάχα δικαίωμα ἀλλὰ καὶ ὑποχρέωσι νὰ καταρτίξῃ τὸ ποιμνίον του. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ βάλῃ φραγμὸ. Ὅπως δικαιούται νὰ τελῇ τὸ φρικτὸν μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἔτσι μπορεῖ νὰ τελῇ καὶ ὅλα τὰ ἄλλα Μυστήρια, συνεπῶς καὶ τὸ τῆς ἐξομολογήσεως. Καὶ θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον ἀν ὅλοι οἱ ἐφημέριοι ἐξομολόγουν τοὺς ἐνορίτας των. Ἄλλ' ἐρωτᾶται : Ἐχουν τὴν ἡλικίαν, τὴν πνευματικότητα, τὴ φτερωτὴ ἀγία φήμη γιὰ τὸ ἀδιάβλητο καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη; Μήπως, ἀν τοὺς παρασχθῇ ἡ ἄδεια ἀπὸ τὸ Δεσπότη τοὺς νεαρὰ ἀνδράρια χρησιμοποιοῦσιν τὸ Μυστήριον αὐτὸ γιὰ τὸν ἴδιο τους τὸν χαμὸ ; Ἡ Πνευματικὴ Πατρότης εἶναι φοβερὸς ζυγὸς καὶ μάχαιρα ποὺ σφάζει τίς ἁμαρτίες τῶν μετανοούντων, ἀλλὰ καὶ ἀποτέμουσα τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀναξίου Πνευματικοῦ. Ὑπῆρξαν νεαροὶ Κληρικοὶ καὶ μεταξὺ τῶν ἐγγάμων καὶ μεταξὺ τῶν ἀγάμων ποὺ ἐδέχθησαν μὲ ἐλαφρὰν τὴν συνείδηση τὸ ὑπόργημα τοῦ ἐξομολόγου καὶ ἀντὶ νὰ ὠφελήσουν τοὺς ἄλλους ἔχασαν καὶ τὴν ἴδια τους τὴν ψυχή. Τὸ γιὰτί δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ σοῦ τὸ ἀναπτύξω. Καὶ εἶναι ἄξιον ἀπορίας πῶς ὑπάρχουν τέτοιιοι ποὺ χωρὶς νὰ ἔχουν φόβον Θεοῦ ἐξομολόγοι δεχόμενοι λογισμοὺς ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδιῶν σ' ἐποχὴ ἀνοιχτῆς διαφθορᾶς ποὺ μὲ τὸ ξεδίπλωμά της μόνον στὰ μάτια τοῦ νεαροῦ παρθενικοῦ Πνευματικοῦ, θὰ μολύνη τὴν ψυχὴ του. Ὑπῆρξαν δυστυχῶς καὶ ὑπάρχουν κάτι μωροὶ καὶ ἀνόητοι μεταξὺ τῶν ἀγάμων μάλιστα Κληρικῶν ποὺ ἄρχισαν, μόλις πέρασαν τὸ ράσο στὸ κορμί τους νὰ ... ἐξομολογοῦν ! Γνωρίζω τέτοιους ποὺ φοιτητίσκοι μόλις, κακῆς ἐπιδόσεως, μὲ γελοῖαν σοβαροφάνειαν, στὰ κρυφὰ καὶ στὰ φανερὰ ἔκαναν τὸν ἐξομολόγον στὰ παιδιὰ καὶ στὰ κορίτσια τῶν Κατηχητικῶν. Καὶ ὄχι μονάχα αὐτό, ἀλλὰ τὰ ἔδεναν καὶ τὰ δένουν ἀκόμη μ' ἕναν ὄρκο νὰ μὴν ἐξομολογηθοῦν ποτὲ στοὺς πράγματι Ἐξομολόγους καὶ λόγῳ ἡλικίας καὶ λόγῳ πείρας καὶ λόγῳ μορφώσεως καὶ ἤθους. Κρατοῦσαν δὲ καὶ κρατοῦν μ' ἐπιστολάς τίς

ψυχές κοντά τους. 'Ο σκοπός, όχι ή σωτηρία τής ψυχής τους, αλλά ν' αποκτήσουν προσωπικούς οπαδούς όπως οι κομματάρχαι τής παληῆς ἐποχῆς. Αὐτὲς οἱ ἀθλιότητες, ἕνα τοῦ τύπου αὐτοῦ τὸν κρατοῦσαν 13 χρόνια καὶ πλέον στὰ φοιτητικὰ ἐδῶλια. Γιατί ; Εἶχεν ὁ ἄνθρωπος «σοβαρὲς» ἀσχολίες μὲ κάτι φλύαρα καὶ ἀνόητα γρατῖδια καὶ παιδιάρια μετὰ δεσποινιδίων τῆς ὥρας καὶ τὸ δίπλωμα εἶχε δευτερεύουσαν σημασίαν. Τέτοιες μωρίες ὑπάρχουν φυτευμένες στὰ μυαλὰ τῶν ἀρρώστων αὐτῶν τύπων μεταξὺ τῶν ἀγάμων μᾶλλον Κληρικῶν. Χωρὶς ἡλικία, χωρὶς πείρα, χωρὶς καταρτισμὸς, δὲν κάνει ἀδελφὲ νὰ ἐξομολογῆς. Εἶναι λεπτοτάτη αὐτὴ ἡ διακονία καὶ ἀντὶ νὰ σὲ ὠφελήσῃ θὰ σὲ βλάβῃ. 'Ο πνευματικὸς πρέπει νὰ ξεπεράσῃ τὰ πενήντα του χρόνια τοῦλάχιστον. 'Η μόρρωσίς του ἐπιβάλλεται, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι δευτερεῖον μπροστὰ στὴν ἀγιότητα, τὴν 'Ιερωσύνη καὶ τὴν ἡλικία του. 'Επειτα συμβαίνει καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς 'Ιερεῖς νὰ ζητοῦν τὴν πνευματικὴ πατρότητα γι' ἀργυρολογία καὶ δὲν εἶναι σπάνια αὐτὰ τὰ κρούσματα. Νὰ βλέπῃς δηλαδὴ τὸν «Πνευματικὸν» νὰ κάθεται στὴν καρέκλα μ' ἀνοιχτὰ τὰ πόδια καὶ δίπλα νὰ ἀνοίγῃ τὸ πλατὺ στόμα του ὁ δίσκος τῆς ἐπαιτείας, ὅπως γίνεται μὲ τοὺς τυφλοὺς στὸ δρόμο... 'Ἐτσι ἔχουμε τὴν ἀναβίωσι τῶν συγχωροχαρτίων τῆς παπικῆς 'Εκκλησίας σὲ ἄλλη μορφή γιὰ νὰ σκανδαλίζουμε καὶ νὰ μᾶς βαραίνῃ τὸ κρῖμα. 'Ο κοσμάρχης, δὲν ἔχει καὶ τόση ἐμπιστοσύνη στοὺς ἐγγάμους γιατί φοβεῖται μήπως αὐτὰ ποὺ θὰ ἐξομολογηθῇ κοινολογοῦν στὴν παπαδιά. Τέτοια κακοήθεια δὲν φαντάζεται κανεὶς. 'Αλλὰ πῶς θὰ πείσῃς τώρα τὸν ἐνορίτη σου ὅτι τὸ ἀπόρρητο τῆς ἐξομολογήσεως θὰ κρατηθῇ ὅταν ὑπάρχουν καὶ κάτι συμπτώσεις ἢ τοῦ ἰδίου ἐξομολόγου ἢ ἀκριτομύθεια τὸ ἕκαμαν κοινὸ μυστικὸ μὲ συνέπεια νὰ τὰ πληρώσῃ ὁ ἐξομολόγος μὲ τὴν κατηγορίαν ὅτι τὰ ἐξομολογηθέντα τὰ εἶπε στὴν παπαδιά του, στίς κόρες του, στὰ παιδιὰ του, στὴ γειτονιά, στὸ χωριό... 'Υπάρχουν ἐνάρετοι ἐφημέριοι καὶ σεβαστοὶ ἄνθρωποι μὲ ἡλικία καὶ φρόνησι ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ δέχωνται τοὺς λογισμοὺς τοῦ λογικοῦ τους ποιμνίου. 'Η Πνευματικὴ πατρότης δὲν εἶναι προνόμιον μονάχα τῶν ἀγάμων, εἶναι καὶ τῶν ἐγγάμων ἐν ὀνόματι τῆς 'Ιερωσύνης τους. 'Αλλ' ἡ οἰκογένεια ἀποτελεῖ κώλυμα, ὄχι γι' αὐτόν, ἀλλὰ γιὰ τοὺς ἀμαρτωλοὺς ποὺ φοβοῦνται, ἔστω καὶ ἄδικα, τὴν κοινολόγησι. Οἱ πιστοὶ, τοῦλάχιστον ἕνα σεβαστὸ ποσόν, δὲν θὰ προσέρχωνται οὔτε στὸν 'Ιεροκλήρυκα νὰ ἐξομολογηθοῦν, ἔστω κι' ἂν εἶναι ἀδιάβλητος, γιατί ὁ 'Ιεροκλήρυξ χτυπῶντας τίς κοινωνικὰς πληγὰς ἀσφαλῶς, χωρὶς ν᾿ἄχῃ μὲ κανένα προσωπικὰ, θὰ θίγῃ τὸς ἐνόχους συνειδήσεις. 'Επόμενον νὰ ἐξεγείρωνται γιατί θὰ νομίζουν οἱ ἐνοχοὶ πῶς ὅσα

ἄκουσαν στὸν ἄμβωνα εἶναι τὰ ὅσα τοῦ ἐξομολογήθησαν δικὰ τους ἁμαρτήματα, τὰ ὁποῖα ὁ ὁμιλητὴς δημοσιεύει γιὰ νὰ κατακρίνη μὲ τόσῃ αὐστηρότητά. Εἶναι ἀδύνατον, νὰ πείσης τοὺς ἀκροατὰς σου πῶς αὐτὰ ποὺ εἶπε καὶ ἐστιγματίσεν ὁ Ἱεροκλήρυξ, δὲν εἶναι ἄντλημα ἀπὸ τὶς καρδιὰς τῶν ἐξομολογουμένων, ἀλλ' ἡ πολύμορφος ἁμαρτία ποὺ ἀφορᾷ ὅλους γενικὰ καὶ ὄχι συγκεκριμένα πρόσωπα τάδε καὶ τάδε. Πῶς ὅμως νὰ πειστοῦν ἀφοῦ δὲν ξέρουν πῶς ἡ κοινολόγησις τῶν ἁμαρτημάτων εἶναι κακοήθεια πρῶτον, καὶ ἔπειτα κονονικῶς καὶ ποιρικῶς κολάσιμος, καὶ ἀσύμφορος, ἐπὶ τέλους γιατί θ' ἀποστρέφονται τὸν Πνευματικὸ τὸ Διδάσκαλο τοῦ τόπου τους πρὸς τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ἔχουν καμμιὰ ἐμπιστοσύνη καὶ καμμιὰ ὑπόληψι ; Αὐτὰ οἱ ἐνοριῖτες δὲν τὰ φιλοκοσκινίζουν. "Ἄρα καὶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς ὁ ἔγγαμος Ἱερεὺς δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ ἐνασκήσῃ τὴν πνευματικὴν του πατρότητα στὴν ἐνορία του, ἐξ αἰτίας τῆς παπαδιᾶς του καὶ τῆς οἰκογενείας του. Τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ κάμῃ εἶναι νὰ ἐξομολογῇ τοὺς βαρεῖα ἀσθενεῖς γιὰ νὰ τοὺς κοινωῇ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ὥστε νὰ μὴ φύγουν οἱ ἄνθρωποι ἐξ ἐλλείψεως Πνευματικοῦ, ἀνέτοιμοι. Ἐπιβάλλεται ὁ Ἱερεὺς νὰ ἔχῃ αὐτὸ τὸ δικαίωμα καὶ ἀπὸ τὸν Δεσπότην του, γι' αὐτὲς ἰδίως τὶς περιπτώσεις. Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἓνας ἄλλος σπουδαῖος λόγος σὰν ψυχολογικὸς δυνατὸς παράγων ποὺ πρέπει νὰ τὸν ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του, ἀφοῦ θὰ ἐπεθύμει νὰ γίνῃ ἐξομολόγος τοῦ ποιμνίου του. "Ἄς ὑποθέσουμε πῶς εἶναι κατὰ πάντα ἅγιος καὶ σεβαστὸς ὁ ἐφημέριος, ἅγιος συνεπῶς νὰ ἐναποτίθενται μπροστὰ στὸ πετραχήλι του καὶ συνεπῶς στὸ Χριστὸ τὸ περιεχόμενον τῶν καρδιῶν. Δεδομένου ὅμως ὅτι ἡ ἐνορία εἶναι στενὸς χῶρος, οἱ θρησκευόμενοι γνωστοί, οἱ ἐπιζητοῦντες τὸν ἀποφορτισμὸν τῆς συνειδήσεώς των γνωστότατοι καὶ ἐν συγκρίσει μὲ τὸ σύνολον μαλλον ὀλίγοι. Αὐτοὶ τώρα οἱ ὀλίγοι καλοὶ ἄνθρωποι δὲν θὰ ἤθελαν οὔτε στὴ συνειδήσει τοῦ Ἐφημερίου των νὰ ξεπέσουν. Ἐτσι νομίζουν ὅτι δηλαδὴ ξεπέφτουν. Ἐνῶ τέτοιο πρᾶγμα δὲν συμβαίνει. Διότι οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶναι τὰ σφάλματα τοῦ ἐνορίτου, ἅπαξ τὰ ἐξομολογεῖται, ὄχι μονάχα σβύνουν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀνυψώνουν καὶ στὴ συνειδήσει τοῦ ἐφημερίου των ποὺ χαίρει γιατί τὰ πρόβατά του αὐτοελέγχονται καὶ προσέρχονται συντετριμμένα νὰ ζητήσουν τὸ ἔλεος τοῦ Μεγάλου Θεοῦ. Αὐτὸς ὁ φόβος, αὐτὴ ἡ συστολὴ εἶναι γεγονός γιὰ τὴν πεῖρα μῶν τὸ ἐδίδαξε. Μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι τῶν ἀνωτέρων Γυμνασιακῶν Τάξεων δὲν προσήρχοντο στὸν Πνευματικὸ-Κατηχητὴ τους νὰ ἐξομολογηθοῦν γιατί δὲν ἤθελαν ν' ἀλλάξῃ τὴν καλὴν ἰδέαν ποὺ ἔχει σχηματίσει γι' αὐτοὺς καὶ γι' αὐτές. Πρόθυμα ὅλα τὰ παιδιὰ ἐφοιτοῦσαν στὸ Κατηχητικὸ τους ἀνελλιπῶς. Καὶ τοῦ ἡ-

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ «ΦΙΛΟΘΕΟΝ ΑΔΟΛΕΣΧΙΑΝ»
ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΒΟΥΛΓΑΡΗ
ΕΠΙΣΤΑΣΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΕΝΕΣΙΝ

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου φοβᾶται τὴ διαβολή,
κι' ὅταν εἶναι ἀθώα.

Ὁ Αἰγύπτιος ὑπηρέτης τοῦ Ἰωσήφ, κατὰ προσ-
ταγὴν τοῦ Κυρίου του, ἔμπασε τὰ παιδιὰ τοῦ Ἰα-
κώβ στὸ ἀνάκτορό του. Γιατὶ ἐπρόκειτο νὰ τοὺς
κάνη γεῦμα καὶ νὰ τοὺς κἀνῃ νὰ εὐωχηθοῦνε καὶ νὰ
συμποσιάσουνε βασιλικά. «Καὶ ἔμπασε τοὺς ἀνθρώ-
πους στὸ ἀνάκτορον τοῦ Ἰωσήφ».

Αὐτοὶ ὅμως ὑποψιάσθησαν, ὅτι τοὺς ἔμπασαν ἐκεῖ,
μὲ τὴν πρόθεση νὰ τοὺς κακομεταχειρισθοῦνε, σὰν
κακούργους καὶ σὰν κλέπτες, καὶ νὰ τοὺς πάρουνε
δούλους. «Ἐμεῖς, ἔλεγαν μεταξύ των, ὅταν ἔμπαι-
ναν μέσα στὸ ἀνάκτορο πού θὰ τοὺς παρέθεταν τὸ
γεῦμα· ἐμεῖς ἐκαλεσθήκαμε σὲ γεῦμα, μὲ τὸ σκοπὸ
νὰ μᾶς συκοφαντήσουνε καὶ νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦνε, γιὰ
νὰ μᾶς πάρουν ὑπηρέτες τους, καὶ γιὰ νὰ μᾶς ἀρπά-
ξουνε τὰ ζωντανά μας. (Γεν. μδ', 33).

σαν καὶ εἶναι τόσο ἀγαπητὰ. Καὶ ὅμως στὸ παράνομό του γιατί
δὲν ἄνοιγαν τίς καρδοῦλες τους μπροστὰ στὸ πετραχήλι του εἶ-
παν τὰ ἀγνότερα ἀπ' αὐτὰ: «Πατέρα, δὲν ἔρχονται σὲ σᾶς νὰ
ἐξομολογηθοῦν γιὰ νὰ τὰ κρατῆτε πάντα ψηλά στὴ συνείδησή σας
Ἔτσι ὁ Κατηχητὴς - Ἐξομολόγος ἔκανε τὴ δουλειά του σὲ μα-
κρύτερο κύκλο καὶ αὐτὰ τὰ ἔστειλε ἀλλοῦ. Μπορεῖ λοιπὸν ὁ Ἐ-
φημέριος ὡς Πνευματικὸς νὰ ἐξομολογῇ πιστοὺς ἄλλων ἐνοριῶν
γιὰ νὰ ἐμπεδοῦται τὸ αἶσθημα τῆς ἀσφαλείας καὶ νὰ τακτοποιοῦν-
ται οἱ μετανοοῦντες πού θὰ ἤθελαν νὰ ζήσουν μιὰ πνευματικω-
τέρα ζωὴ. Ταῦτα γιατί ζοῦμε στὸν αἰῶνα τῆς πονηριᾶς καὶ τῆς
καχυποψίας.

Καὶ τώρα λίγα γιὰ τὴν «πολιτικὴ».

Μὲ ἀγάπη Χριστοῦ Χ.

Ἄγκαλὰ καὶ ἤξεραν, πῶς σὲ τίποτε δὲν ἔχουνε φταίξει, οὔτε καὶ στὸ πλεῖο παραμικρὸ ἀκόμη, ἐγνώριζαν ὅμως, πῶς, ὅταν στὸ πρῶτό τους ταξίδι ἐγυρίσανε στὴν πατρίδα τους, βρήκανε ὅλοι τους μέσα στὰ σακκιὰ τοῦ σιταριοῦ τὰ χρήματα ποὺ εἶχανε δώσει γιὰ τὴν ἀγορά του, καὶ ὑποπτευόντανε, πῶς ἔγινε ἐξαργητεῦ τὸ πρᾶγμα αὐτό, γιὰ νὰ τοὺς ἐνοχοποιήσουνε σὰν κλέφτες καὶ σὰν δοσίλογους, ὅταν, ἀπὸ ἀνάγκη, θὰ ξαναγυρίζανε, γιὰ νὰ προμηθευτοῦνε τρόφιμα.

Ἡ συνειδήσή τους βέβαια δὲν τοὺς ἐπίεζε· γιατί ἦσαν καθαρὸι καὶ ἀθῶοι στὸ ἔργον αὐτό. Τὸ βρέσιμο ὅμως τοῦ ξένου χρήματος μέσα στὰ σακκιὰ τους τοὺς ἔκανε νὰ τρέμουνε, σὰν νὰ ἦσαν ἀληθινοὶ κλέπτες, καὶ νὰ ὑποπτεύωνται σὰν ἀναπόφευκτη τὴν κατάδική τους. Ὁ ἄνθρωπος «πρέπει νὰ φοβᾶται τὶς διαβολές, κι' ἄς εἶναι καὶ ψεύτικες». Ἰσοκρ. πρὸς Δημόν.

Ἡ καθαρὸτητα τῆς συνειδήσεώς μας, ὅταν θεμελιώνεται ἐπάνω στὴν ἀλήθεια, εἶναι βέβαια μιὰ μεγάλη παρηγοριά. Ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια δὲν γνωρίζεται πάντοτε. Πολλές φορές, μὲ μεγάλη δυσκολία, προβάλλει στὸ φῶς. Καὶ συχνά, κι' ὅταν προβάλλη, δὲν βρίσκει ψυχὲς εὐδιάθετες γιὰ νὰ τὴν δεχθοῦνε εὐκολα καὶ νὰ τὴν ἀναγνωρίσουνε. Οὔτε καὶ ἀγαθοπροαίρετους ἀνθρώπους, ποὺ νὰ εἶναι πρόθυμοι νὰ τὴν διακηρύξουνε καὶ νὰ τὴν προστατεύσουνε.

Ὁ φθόνος ἀλλάζει τὴν ψυχὴ ποὺ θὰ τὴν κυριέψη.

Ἐκεῖνος ὁ Ἰούδας, ὁ γυιὸς τοῦ Ἰακώβ, ποὺ ἄλλοτε ἐστοχάσθηκε νὰ κάνη φόνο, καὶ στὸ τέλος ἐπούλησε στοὺς Ἰσμαηλίτες ἐμπόρους τὸν ἀδελφὸ του τὸν Ἰωσήφ, σὰν νάτανε κανένα ἀνδράποδο, κατόπιν καὶ τώρα ποὺ βρέθηκεν ὁ ἀσημένιος μετρητῆς μέσα στὸ σακκὶ τοῦ Βενιαμίν, παράδινε τὸν ἑαυτό του πρόθυμα σὰν δοῦλο, γιὰ νὰ προφυλάξῃ καὶ γιὰ νὰ προστατέψῃ τὸν ἀδελφὸ του αὐτόν. «Τώρα λοιπὸν θὰ μείνω

κοντά σου ἐγώ, δουλευτής σου, καὶ σὰν δοῦλός σου, ἀντὶς γιὰ τὸ παιδί αὐτό· πού πρέπει νὰ ξαναγυρίσω πίσω μαζί μὲ τ' ἄλλα τ' ἀδέλφια του». (Γεν. μδ', 33).

Ἐκεῖ, τὸν ἔκαμε φονηὰ καὶ προδότῃ τοῦ ἐνὸς ἀδελφοῦ του ὁ φθόνος. Ἐδῶ, τὸν ἐφάνέρωσε μεγάλο-φυχον ἀντιζυγιστὴ καὶ ἐλευθερωτὴ τοῦ ἄλλου του ἀδελφοῦ ὁ πόνος γιὰ τὸν πατέρα του. Μὲ ποιὸ πρόσω-πον ἔλεγε θ' ἀντικρύσω τὸν πατέρα μου, χωρὶς τὸν Βενιαμίν ; μὲ ποιά καρδιά θὰ βαστάξω τὴ θλίψη του ; μὲ ποιά γλῶσσα νὰ παρηγορήσω τὴν συμφορὰ του ; «Πῶς θὰ γυρίσω πίσω στὸν πατέρα μου, ἂν δὲν εἶναι καὶ τὸ παιδί μαζί μας ; δὲν ἔχω τὸ κουράγιο νὰ ἰδῶ τὸ κακὸ πού θὰ βρῆ τὸν πατέρα μου». (Γεν. μδ', 34). Ὁ Ἰούδας λοιπὸν αὐτὸς πού ἐφάνηκε τόσον ἄσπλαγ-χνος πρὸς τὸν ἀδελφὸ του τὸν Ἰωσήφ, παρουσιάσθηκε τώρα τόσο πονετικὸς καὶ τόσο ἐλεήμονας στὸν ἄλλο του ἀδελφὸ τὸν Βενιαμίν ; Κι' ἐκεῖνος, πού δὲν ἐλο-γάριασε γιὰ τίποτα, τὸ νὰ καταπικράνη τις στερνὲς ἡμέρες τοῦ γέρο-πατέρα του, φέρνοντάς του τὴν εἶδηση πῶς ἀπόθανε τὸ παιδί του, λυπᾶται τώρα νὰ τὸν ταραξῆ, μὲ τὸ μήνυμα, πῶς ἐκρατήθηκε σὰν δοῦ-λος τὸ ἄλλο ; Παράδοξο, μὰ τὴν ἀλήθεια, μεταβολή ! Γιατὶ οὔτε ὁ ἴδιος ἀδελφὸς φαίνεται στοὺς δύο του ἀδελφούς, οὔτε καὶ ἴδιος γιός, ἀπέναντι στὸ μοναδι-κὸ καὶ τὸν ἴδιο του πατέρα. Καὶ μ' ἓνα λόγο· ὁ Ἰ-ούδας αὐτὸς φαίνεται πῶς ἄλλαξε· καὶ πῶς ἐγένηκε ἄλλος ἄνθρωπος.

Ὅμως ἄς τὸ προσέξωμε καλὰ αὐτό ! Στὴν περί-πτωση τοῦ Βενιαμίν, ὁ Ἰούδας αὐτὸς ἦτανε λυτρωμέ-νος ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ φθόνου. Στὸ δρᾶμα τοῦ Ἰωσήφ, τὸ ἐναντίον, ὁ Ἰούδας αὐτὸς ἦτανε κατακυριευμένος ἀπὸ τὸ δαιμόνιο τοῦ φθόνου. Τί παράδοξον λοιπὸν εἶναι, ἂν ὁ ἴδιος ἄνθρωπος, ὁ Ἰούδας φαίνεται ἐντελῶς διάφορος καὶ ὅλως διόλου ἀλλοιώτικος, ὅταν ἐνεργῆ καὶ ἀποφασίζει κυριευμένος ἀπὸ τὸν φθόνον, καὶ ὅταν

Ἔνα εὐλαβικὸ προσκύνημα

**ΜΙΑ ΝΟΕΡΗ ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΟΦΟ ΤΗΣ ΧΑΛΚΗΣ
ΟΠΟΥ ΥΨΟΥΤΑΙ ΥΠΟΒΛΗΤΙΚΗ ἢ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΗΣ
Ἡ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ**

Μία ἱστορία ἀκατάλυτη

Ἡ Χάλκη τὴν ἐποχὴ αὐτὴν τοῦ καλοκαιριοῦ προσελκύει καὶ πάλιν τὰ πλήθη τῶν ἐλλήνων καὶ τῶν ξένων ἐπισκεπτῶν. Πρὸς τὸν πευκόφυτο λόφο της καὶ πρὸς τὴν κορυφὴν του ὅπου ὑψώνει τὴν ὑποβλητικὴ ὁμορφίαν της ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ κατευθύνονται ἑκατοντάδες ἐπισκεπτῶν τῆς παλαιᾶς τουρκικῆς πρωτευούσης. Ἔνα ἀληθινὸ προσκύνημα πρὸς τὴν μεγάλη ἱστορία τῆς σχολῆς αὐτῆς εἰς τὴν ὁποίαν ἐφοίτησε καὶ ἐμορφώθηκε τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἐλληνικῆς ὀρθοδόξου ἱεραρχίας. Ἔχει μιὰ ξεχωριστὴ γοητεία ἡ νῆσος αὐτὴ τῆς Προποντίδος ποὺ ἀγκαλιάζει ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν δύο λόφων της ἕνα μεγάλο τμήμα τῆς Πόλης μὲ τὰ τζαμιά καὶ τοὺς πανύψηλους μιναρέδες των καὶ χαμογελᾷ πρὸς τὴν ἀντικρυνὴ παραλία της ἀνατολῆς. Μαζὶ μὲ τὴν γείτονα της ἀριστοκρατικὴ ἀρχόντισσα, τὴν Πρίγκηπο, ἀποτελεῖ ἕνα μαργαριτάρι τοῦ συμπλέγματος τῶν Πριγκηπονῆσων. Ἡ ἱστορία τῶν Πριγκηπονῆσων αὐτῶν χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἰδίως τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας. Αὐτοκράτορες καὶ Αὐγούστες ἐπεσκέπτοντο τὰ νησιὰ αὐτὰ τῆς Προποντίδος καὶ στὸ ἀσκητικὸ περιβάλλον τῶν μοναστηριῶν του ἔζησαν μεγάλο μέρος τῆς ζωῆς των βυζαντινῆς ἀρχόντισσες

σκέπτεται καὶ ἐνεργεῖ ἐντελῶς ἐλεύθερος ἀπὸ αὐτόν ;

Γιατὶ νὰ παραξενευώμαστε, ἂν ὁ φθόνος μεταμορφώνη καὶ ἀλλάζει τὴν ψυχὴν, ποὺ μέσα της θὰ ἐπικρατήσῃ ; Αὐτὸ τὸ ἀνελέητο, τὸ ἀδυσώπητο καὶ τὸ ἀγριώτατο πάθος, μετατρέπει τὸν φίλον μας, καὶ τὸν γνώριμό μας, σὲ ξένο καὶ σὲ ἀπομακρυσμένον. Τὸν ἐγκάρδιον ἀγαπημένον μας, σ' ἐχθρὸν καὶ σὲ ἀντίπαλό μας. Τὸν εὐεργετημένον ἀπὸ μᾶς, σ' ἐπιβουλευτὴν μας. Τὸν ἀδελφὸν μας, σὲ προδότη. Τὸ παιδί μας, σὲ διώκτην μας. Καὶ τὸν ἄνθρωπον, σὲ θηρίον !

Μετάφρ. ΘΕΟΔΟΣΗ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ

πού ἐπροτίμησαν τὸν μοναχικὸ βίο ἀπὸ τὴν τύρβη τῆς πολυθόρυβης ζωῆς. Μιά ἀπὸ τὶς ἀρχόντισσες αὐτὲς καὶ ἡ περικαλὴς καὶ εὐσεβῆς Κασσιανὴ πού εἰς τὸ κελλί τοῦ μοναστηριοῦ ὅπου ἔζησε ἀφοῦ ἔχασε τὸν θρόνο ἐφιλοτέχνησε τὸ τροπάριο τῆς μετανοούσης ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις βιβλικῆς γυναικός. Ὁ ἐπισκέπτης ἀντικρῦζει μὲ συγκίνησι τοὺς δύο πευκοφυτεμένους λόφους τῆς γραφικῆς Χάλκης. Εἰς τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς λόφους αὐτοὺς ἐπὶ τῆς νοτίας πλευρᾶς ὑψώνεται σήμερον ἡ Ναυτικὴ τουρκικὴ Σχολή. Στὰ πόδια τοῦ λόφου αὐτοῦ τὸ Τσάμλιμαν ὁ Πιτυοὺς ὅπως τὸν ὠνόμαζαν οἱ ἀρχαῖοι τὸν λιμένα αὐτὸν διὰ τὸν πλούσιο καὶ ἐκτεταμένο πευκὸ του. Ἄλλοτε μέχρι τῆς λήξεως τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου ἤκμαζε ἐκεῖ ἡ Ἐμπορικὴ Σχολή. Φημισμένη ἡ σχολὴ αὐτὴ διὰ τὴν ὀργάνωσι καὶ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκπλήρωσι τῆς ἀποστολῆς της. Οἱ διαπρεπέστεροι τῶν ἐλλήνων ἐμπόρων τῆς παλαιᾶς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας ἐξεπαιδεύοντο στὴν Ἐμπορικὴ αὐτὴ Σχολή τῆς Χάλκης ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἀποφοιτοῦσαν μὲ ὅλα τὰ ἐφόδια τῶν καλῶς καταρτισμένων ἐμπόρων. Καὶ ἦταν οἱ περισσότεροι εὐδοκίμουντες εἰς τὸ ἐμπόριον οἱ ἀπόφοιτοι τῆς σχολῆς τοῦ λόφου αὐτοῦ τῆς νοτίου πλευρᾶς τῆς γραφικῆς νήσου τῆς Προποντιδῆς.

**

Αἱ σκληραὶ συνθήκαι πού ἐδημιουργήθησαν διὰ τὸν ἀλύτρωτον Ἕλληνισμὸν κατόπιν τῆς μικρασιατικῆς συμφορᾶς ἐστέρησαν τὸν Ἕλληνικὸν ἐμπορευόμενον κόσμον ἀπὸ τὸ φυτῶριον τῆς εἰδικῆς του μορφώσεως. Ὡς τίμημα ἀνταλλαγῆς διὰ τὴν στέρησιν αὐτὴν ἐδόθη ἡ ἐγγύησις διὰ τὴν ὁμαλή καὶ ἀπρόσκοπτη λειτουργία τῆς σχολῆς τοῦ γείτονος λόφου ἐπὶ τῆς βορείου πλευρᾶς τῆς Χάλκης. Ἐπρεπε νὰ διασωθῆ ἡ Θεολογικὴ Σχολή. Ἱστορία πλέον τοῦ αἰῶνος ἡ ἀκαδημία αὐτὴ τῶν Θεολογικῶν σπουδῶν πού ἐστάθηκε σὸ πέραςμα τῶν χρόνων καὶ τῶν ἀντιξῶν περιστάσεων μία ἀπὸ τὰς κορυφαίας ἀκαδημίας τοῦ εἴδους της. Κτισμένη τὸ 1843 ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας Γερμανοῦ τοῦ Δ'. Ἡ ἀρχαία μονὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐδημιούργησε τὸ μοναστικὸ περιβάλλον μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν ἀπλωμένα τὰ πρώτα κτίσματά της. Ὁ σεισμὸς τοῦ 1894, πού συνεκλόνησε ὀλόκληρη τὴν ἀπέραντη περιοχὴ τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων καὶ ἄπλωσε παντοῦ ἐρείπια, ἐκρήμισε καὶ τὴν θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης. Πάντοτε ὅμως οἱ μεγάλοι ἔθνηκοι εὐεργεταὶ δὲν ἔπαυσαν νὰ ἐκδηλώνουν τὴ γενναιδωρία καὶ τὰ φιλλεληνικά των αἰσθήματα σὲ παρόμοιες ἔθνικες συμφορές. Καὶ ἦταν μία ἀπὸ τὰς συμφορὰς τοῦ Ἕλληνικοῦ γένους καὶ τοῦ Ἕλληνοχριστιανικοῦ πνεύματος ἡ καταστροφή τῆς θεολογικῆς Σχολῆς. Ὁ Παῦλος Στεφανόβκι Σκυλίτσης, ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Χίων μεγαλοπλούτων, ἄνοιξε τότε τοὺς κρου-

νους τῆς μεγαλοφυχίας του. Ἐνέλαβε αὐτὸς ὅλη τὴν δαπάνη διὰ τὴν ἀνέγερσι τῆς νέας οἰκοδομῆς τῆς Σχολῆς εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν καὶ ὑπὸ τὴν σκέπη τῆς ἀρχαίας μονῆς τῆς ἁγίας Τριάδος τῆς ὁποίας ἔστω καὶ ἐρειπωμένη διεσώθη ἡ Ἐκκλησία. Ὁ διακεκριμένος ἀρχιτέκτων Π. Φωτιάδης, πού ἀπέθανε μόλις πρὸ τριῶν ἐτῶν εἰς τὴν ἑλληνικὴν πρωτεύουσα, ἤγειρε τὸ περικαλλές καθὼς σώζεται σήμερα κτίριο τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Ἡ ἐσωτερικὴ ζωὴ τοῦ σχολείου αὐτοῦ διετήρησε τὸν ρυθμὸν καὶ τὸ πνεῦμά της. Δὲν ὑπῆρξε ἀπλῶς τὸ κέντρον τῆς θεολογικῆς μορφώσεως ἀλλὰ καὶ τοῦ βιώματος τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ. Διατηρήθηκε πάντοτε τὸ κοινοβιακὸ σύστημα καὶ ἡ σπουδάζουσα ἔστω καὶ ἀραιώτερη σὲ ἀριθμὸ νεολαία δὲν ἔπαυσε νὰ ἀκολουθῆ τὰς ἀρχὰς μὲ τὰς ὁποίας ἐμορφώθηκαν οἱ παλαιότεροι πού ἀνεδειχθησαν οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν ἱεράρχαι διαπρεπεῖς καὶ στυλοβάτες τοῦ πνεύματος τῆς ὀρθοδοξίας. Ὁ Ἀπόστολος Χρστοδοῦλου ὁ κατόπιν Μητροπολίτης Σερρών καὶ ὁ Σταυρουπόλεως καὶ κατόπιν Μητροπολίτης Θυατείρων Γερμανὸς Στρινόπουλος ἐστάθησαν οἱ δύο μεγάλοι καὶ διαπρεπεῖς Σχολάρχες τῶν τελευταίων πρὸ τῶν πολέμων καλῶν χρόνων. Ἀλλὰ καὶ οἱ διαδεχθέντες αὐτοὺς ἐνδημοῦντες εἰς τὴν Πόλιν μητροπολίτες ἐστάθησαν εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς των καὶ ἐκράτησαν τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν σὲ κάποια ἀξιόλογη περιωπῆ. Τὸ γεγονός ὅτι σήμερα φοιτοῦν εἰς αὐτὴν καὶ πολλοὶ ξένοι φοιτηταὶ ἐξ Εὐρώπης καὶ ἰδίως οὐχὶ ὀλίγοι Αἰθίοπες μαρτυρεῖ ὅτι ἡ ἐκτίμησις πρὸς τὸ Ἴδρυμα αὐτὸ τῆς θεολογικῆς μορφώσεως ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχη ἀκόμη. Ἡ καμπάνα τῆς μονῆς τῆς ἁγίας Τριάδος καθὼς σημαίνει τὸν ὄρθρο καὶ τοὺς ἐσπερινοὺς ἐξακολουθεῖ νὰ συνεγείρη τίς ψυχῆς τῶν σπουδαστῶν καὶ ὀλοκλήρου τῆς γραφικῆς νήσου τῆς Χάλκης. Καὶ ἂν τὸ ράσο δὲν ἐμφανίζεται πλέον εἰς τοὺς δρόμους καὶ τὰ κέντρα τῆς βασιλίδος κυριαρχεῖ ἐν τούτοις καὶ συγκινεῖ μὲ τὴν ὁμαδικὴν του ἐμφάνισι ἐκεῖ ἐπάνω στὸ ἱστορικὸ λόφο μὲ τὸ θρησκευτικὸ περιβάλλον καὶ τὴν ἀκατάλυτη χριστιανικὴ ψυχὴ...

**

Προσκύνημα τώρα τὰ τελευταῖα χρόνια στάθηκε ὁ λόφος αὐτὸς τῆς Χάλκης καὶ ἡ Σχολὴ του ἀπὸ μέρους παλαιῶν ἀποφοίτων της σκορπισμένων εἰς διάφορα σημεῖα τοῦ κόσμου. Παλαιοὶ ἱεράρχαι καὶ ἄλλοι κληρικοὶ ἀπόφοιτοι μὲ λευκὰ μαλλιά καὶ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς πού ἡ ἀντιξοότης τῶν περιστάσεων τοὺς ἠνάγκασε νὰ μὴ ἀκολουθήσουν τὸ στάδιο τοῦ λειτουργοῦ τῆς ἐκκλησίας, ἀλλὰ νὰ τραποῦν πρὸς ἄλλας ἀπασχολήσεις συνητήθησαν τὴν ἐποχὴ αὐτὴ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια εἰς μίαν εὐλαβικὴν πορείαν πρὸς τὸν λόφο τῆς Χάλκης. Ἡ Σχολὴ ἀνοιξε τὰς ἀγκάλας της ὡς στοργικὴ τροφὸς καὶ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ «ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟ» Ἡ «ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΗΘΙΚΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΩΝ»

**Μᾶς χρειάζεται ἀπαραίτητα καὶ ἡ βοήθεια τοῦ Χριστοῦ
γιὰ νὰ νικήσωμε τὸ φοβερὸ πάθος τῆς σαρκομανίας.**

Ὁ μακάριος Μωϋσῆς ὁ Αἰθίοπας, ὅπως εἶπαμε καὶ παραπάνω, ἦταν ἀρχηγὸς μεγάλης ληστοσυμμορίας καὶ κατόπιν ἀσκήτεψε, καὶ ἔγινε μοναχὸς δοκιμώτατος. Καὶ τελικὰ Πρεσβύτερος, καὶ συγκαταριθμήθηκε ἀνάμεσα στοὺς μεγάλους Πατέρες.

Αὐτὸς λοιπόν, στὴν ἀρχὴ τῆς ἀποταξίης του ἀπὸ τὸν κόσμον, ἐπολεμήθηκε ἀπὸ τὸ δαίμονα τῆς ἀκολασίας. Καὶ μάλιστα τόσο πολὺ, πού λίγο ἔλειψε νὰ ξεπέσει ἀπὸ τὴν πρόθεσί του, καὶ νὰ ἐγκαταλείψει τὸν μοναχικὸ βίον.

Τὸν ἐπολέμησε ὅμως τὸν ἐχθρό, μὲ τὴν ὑπερβολικὴ νηστεία, καὶ μὲ τὴν ἄκραν ἀπομόνωση. Γιατί, ὅπως τὸν ἐσυμβούλεψε ὁ μεγάλος Ἰσίδωρος, ἐκλείσθηκε μέσα σ' ἓνα κελλί. Καὶ πολὺν καιρὸν, ἦταν ὅλως διόλου ξεμοναχιασμένος καὶ ἀπρόσιτος. Δὲν ἔβαζε στὸ στόμα του, πάρα λίγο ξηρὸ ψωμί, ἐταλαιπωροῦσε τὸ σῶμά του μὲ διάφορες δουλειές, καὶ πενήντα φορὲς τὴν ἡμέρα ἐγονάτιζε καὶ προσευχότανε. Τὶς νύχτες δὲ ξαγρυπνοῦσε καὶ ἔξη ὀλόκληρα χρόνια δὲν ἐπλάγιασε νὰ κοιμηθῆ, καὶ τὸ κορμί του στὸ τέλος ἐστράγγισε καὶ ἐστέγνωσε.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, δὲν ἔπαυσε νὰ πυρώνεται ἀπὸ τὴν ἐπιθυ-

μητέρα γιὰ νὰ τοὺς δεχθῆ καὶ τοὺς περιβάλῃ μὲ τὴν ἀγάπη της. Ὁ οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εἰς τὴν Σχολὴν παραμένει πάντοτε κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν. Ἐκεῖ δέχεται τοὺς ἐπισκέπτας Ἕλληνας καὶ ξένους καὶ μὲ τὴν παρουσίαν Αὐτοῦ καὶ τῶν περισσοτέρων μελῶν τῆς Ἱ. Συνόδου ἡ Σχολὴ προσλαμβάνει τὴν αἴγλην τῆς οἰκουμενικῆς ὀρθοδόξου Θεολογικῆς Σχολῆς. Πρὸς τὸν λόφον ὅπου ὑφοῦται ἡ Σχολὴ ὀλόκληρος ὁ κόσμος πού ἐφοίτησε καὶ ἔζησε τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ τὸ βίωμα τῆς Σχολῆς τελεῖ εὐλαβικὰ τὴν ἐποχὴ αὐτὴν ἔστω καὶ νοερῶς τὴν πορεία του. Ξαναζῆ τις πρῶτες συγκινήσεις του καὶ ὤσαν νὰ δοκιμάζῃ τὴν ψυχικὴ του ἀνάτασι μὲ τοὺς ἀπομακρινοὺς ἦχους τῆς καμπάνας τῆς ἁγίας Τριάδος πού σημαίνει τὸν ἐσπερινόν.

ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗΣ

μία, και νὰ βλέπη κολασμένα ὄνειρατα. Γι' αὐτὸ ὑπέβαλε τὸν ἑαυτὸ του και σ' ἄλλη σκληραγωγία. Ἔβγαινε δηλαδὴ τὴ νύκτα ἀπὸ τὸ κελλί του, κι' ἐγύριζε τὰ κελλιὰ τῶν ἀδελφῶν, πού ἤξερε πὼς ἦσαν γέροι και βαρυμένοι ἀπὸ τὰ χρόνια· και γι' αὐτὸ δὲν μπορούσανε νὰ πᾶνε στὸ πηγάδι και νὰ φέρουνε νερὸ γιὰ τὴν πόρεψή τους. Γιατί ἦτανε δυὸ μίλια μακρυνά, και δὲν ἐβαστούνανε τὰ πόδια τους. Ἐπαιρνε λοιπὸν τὰ σταμνιά τους, και χωρὶς νὰ τὸ παίρνουν αὐτοὶ εἶδησι, ἐπήγαινε και τοὺς τὰ γέμιζε.

Μιὰ νύχτα λοιπὸν, τὴν ὥρα πού ἔσκυβεν ἐπάνω ἀπὸ τὸ πηγάδι,

γιὰ ν' ἀνασύρη νερὸ και νὰ γεμίση τὸ σταμνὶ ἑνὸς ἀδελφοῦ, ὁ δαίμονας τοῦδωσε μιὰ κατακέφαλα, μ' ἓνα χονδρὸ ρόπαλο, και τὸν ἐξάπλωσε κατάχαμα σὰν πεθασμένο. Γιατί δὲν τὸ ὑπέφερεν ὁ φθοερός αὐτὸς ἐχθρός, νὰ δείχνη ὁ ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ τέτοια μεγάλη προθυμία και ἐγκαρτέρησι.

Τὸ πρῶνι λοιπὸν ἓνας ἀπὸ τοὺς Μοναχοὺς, πού πῆγε γιὰ νερὸ, τὸν εὗρηκε καταγῆς ἔτσι μισοπεθασμένο,

κι' ἐγύρισε και τὸ ἀνάφερε στὸ μεγάλον Ἰσίδωρο. Ἐπῆρε λοιπὸν ἐκεῖνος μαζί του και μερικοὺς ἄλλους ἀδελφοὺς, κι' ἐπήγαν και τὸν ἐσήκωσαν και τὸν ἔφεραν στὴν Ἐκκλησία. Και πέρασεν ἀπὸ τότες ἓνας ὀλόκληρος χρόνος, ὡσότου νὰ συνέλθῃ και νὰ ξανασηκωθῇ στὰ πόδια του. Τόσο βαρεῖα εἶχεν ἀρρωστήσει. Ὅταν λοιπὸν ξαναβρῆκε τὶς δυνάμεις του, τότε τοῦ εἶπεν ὁ μέγας τοῦ Χριστοῦ ἱερέας Ἰσίδωρος·—Παῦσε ἀπὸ ἐδῶ και στὸ ἐξῆς, ἀδελφέ μου Μωϋσῆ, ν' ἀντιμάχῃσαι τόσο πολὺ μὲ τοὺς δαίμονας, και νὰ τοὺς ἐρεθίζῃς τόσο πολὺ. Γιατί ὁ καθένας μας στὴν ἀσκητικὴ του ζωὴ και στὴν πάλη του μὲ τὸν Σατανᾶ, πρέπει νὰ κρατᾶ πάντα του κάποιο μέτρο.

Και τὸ διαμάντι ἐκεῖνο τοῦ Χριστοῦ, ὁ Μωϋσῆς, τ' ἀπάντησε:—Δὲν θὰ πάψω νὰ τοὺς πολεμῶ, ὡσότου νὰ παύσουνε κι' αὐτοί· και σταματήσουνε ὅλως διόλου οἱ ὑπνοφαντασίεις μου. Και τοῦ ἀπάντησεν ὁ Μεγάλος Ἰσίδωρος·—Στ' ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ και Σωτῆρα μας, σὲ βεβαιώνω, πὼς θὰ παύσουνε ἀπὸ σήμερα τὰ ἄπρεπα ἐνύπνια σου. Νὰ προσέλθῃς λοιπὸν, μὲ θάρρητα και μὲ παρρησία, στὸ ἅγιο Βῆμα και νὰ κοινωνήσῃς τ' ἄχραντα μυστήρια. Γιατί

δὲν πρέπει νὰ νομίσης καὶ νὰ καυχηθῆς, πῶς μονάχος σου καὶ μὲ τὴν ἀσκησὴ σου μόνο κατανίκησες αὐτὸ τὸ πάθος. Καὶ γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο κατατυραννίσθηκες ἔτσι· πρὸς τὸ συμφέρον σου δηλαδή, καὶ γιὰ νὰ μὴ σὲ κυριέψη ἡ ἔπαρση καὶ ἡ ὑπερηφάνεια.

Ὅταν ἄκουσεν ὁ Μωϋσῆς τὰ λόγια αὐτά, ξαναγύρισε στὸ κελλίτου· καὶ στὸ ἐξῆς ἔκανε, μὲ σύνεση καὶ μὲ μέτρο, τὴν ἀσκησὴ του, κι' ἔθεραπεύθηκε ἀπὸ τὸ ἀκόλαστο πάθος του.

*

Ἐνας μοναχός, λέγει ὁ Παλλάδιος, πού τὸν ἔλεγαν Πάχωνας καὶ πού ἀπόθανε ἐβδομήντα χρονῶν, ἡσύχαζε σὲ μιὰν ἐρημικὴ σκῆτη. Μοῦ συνέβηκε δὲ νὰ μὲ πειράξῃ καὶ νὰ μὲ ζορίσῃ ὁ δαίμονας τῆς ἀκολασίας· καὶ μὲ καταβασάνιζαν οἱ λογισμοί μου, καὶ λογιῆς λογιῆς ὑπνοφαντασίαις.

Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν τὸ βαστοῦσα νὰ ἐξομολογηθῶ τὸ βάσανό μου αὐτὸ σὲ κανένα, βγῆκα στὴν ἐρημο, σὰν κυνηγημένος ἀπὸ τὸ πάθος μου. Καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, βρέθηκα μέσα στὴν καρδιά τῆς ἐρήμου· καὶ συναντήθηκα καὶ συναγροικήθηκα δέκα πέντε ὁλόκληρες ἡμέρες μὲ τοὺς ἀγίους ἀνθρώπους πού ἐζούσανε μέσα σ' αὐτή. Καὶ μεταξύ τους ἦτανε καὶ ὁ Πάχωνας.

Ἐπειδὴ λοιπὸν τὸν εὐρῆκα ἀσκητικώτερο καὶ ἀκεραιότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἐξεθάρρεψα καὶ τοῦ ἐξομολογήθηκα τοὺς στοχασμούς μου· καὶ ὁ Ἅγιος μοῦ εἶπε:

— Μὴν παραξενεύεσαι, τέκνο μου, γιὰ τὸ πρᾶγμα αὐτό. Γιατὶ ἡ παρουσία σου στὸν τόπο αὐτό, καὶ ἡ φτώχεια σου, καὶ τὸ ὅτι ἀπόφυγες ὡς τὴν στιγμὴν αὐτὴ τὶς γυναῖκες, φανερώνουνε ὅλα αὐτά, πῶς αὐτὸ πού σοῦ συμβαίνει γίνεται ἀπὸ πείραξη τοῦ Σατανᾶ, καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ σου διάθεσι. Ἐπειδὴ τρισπόστατος εἶναι ὁ σαρκικός πόλεμος. Κι' ἄλλοτες μὲν μᾶς πολεμᾷ ἡ σάρκα μας πού τὴν πολυπεριποιούμαστε. Ἄλλοτες ἐπαναστατοῦνε τὰ πάθη μας ἐναντίον τῶν λογισμῶν μας. Κι' ἄλλοτες μᾶς φθονεῖ ὁ Σατανᾶς καὶ μᾶς πολεμᾷ. Αὐτὸ τὸ συμπέρασμα ἔχω βγάλει ἐγώ, ἔπειτα ἀπὸ πολλή μου στόχαση καὶ παρατήρησι. Γιατί, μὲ βλέπεις ἐμένα; Εἶμαι γέρος πλέον, κι' ἔχω σαράντα ὁλόκληρα χρόνια ἐδῶ, καὶ δὲν ἔχω ἄλλο στοχασμὸ παρά τὴ σωτηρία μου· κι' ὅμως καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἡλικία ἔχω ἀκόμη πείραξη. Καὶ μοῦ εἶπε ἀκόμη καὶ τὰ ἐξῆς.

— Ὅταν ἐπέρασα τὰ πενήντα μου χρόνια, δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια δὲν μὲ ἀφῆκεν ὁ δαίμονας αὐτὸς οὔτε μιὰ στιγμὴ ἡσυχου· καὶ ἡμέρα καὶ νύκτα. Καὶ στὸ τέλος ἔβγαλα τὸ συμπέρασμα, ὅτι μ' ἐγκατέλειψε ὁ Θεός. Καὶ παρακαλοῦσα κι' ἐδεόμουν, νὰ πεθάνω χίλιες

φορές καλύτερα, παρὰ νὰ ὑποκύψω στὸ πάθος καὶ νὰ ντροπιασθῶ.

Βγήκα λοιπὸν ἀπὸ τὸ κελλί μου, κί' ἐτριγύριζα μέσα στὴν ἔρημο. Κί' ὅπως περιπλανιῶμουνα, βρήκα μιὰ σπηλιά ὕαινας· καὶ ξάπλωσα γυμνὸς μέσα σ' αὐτή, γιὰ νὰ μὲ βροῦν τὰ θηρία καὶ νὰ μὲ φᾶνε. Ὅταν ἐνύχτωσε λοιπὸν καλὰ, βγήκανε ἀπὸ τὴ μονιά τους, ἕνα ἀρσενικὸ κί' ἕνα θηλυκὸ· καὶ ἀφοῦ μὲ μύρισαν ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια καὶ ἀφοῦ μ' ἔφεραν γύρω γύρω πολλὲς φορές, ἀπομακρύνθηκαν. Ἔμεινα λοιπὸν ξαπλωμένος ἐκεῖ ὡς τὸ πρωῒ, μὲ τὴν ἰδέα, πῶς θὰ γυρίσουνε καὶ θὰ μὲ φᾶνε. Δὲν ἔγινε ὅμως αὐτό, κί' ἔστοχάσθηκα, πῶς δὲν τὸ θέλησεν ὁ Θεός. Καὶ σηκώθηκα καὶ ξαναγύρισα στὸ κελλί μου.

Ἐπερίμενε λοιπὸν ὁ δαίμονας νὰ περάσουνε λίγες ἡμέρες, καὶ μοῦ ἐπετέθηκε καὶ πάλιν· καὶ μάλιστα δυνατώτερα ἀπὸ πρῖν. Καὶ λίγο ἔλειψε νὰ ξεπέσω καὶ νὰ κυλισθῶ στὴν ἁμαρτία. Γιατί ὁ Σατανᾶς μεταμορφώθηκε σὲ μιὰ πόρνην Αἰθιοπίσσα, πού τὴν εἶχα ἰδῆ στὰ νειᾶτά μου, καὶ ἤλθε κί' ἐκάθισεν ἐπάνω στὰ γόνατά μου. Καὶ τόσο πολὺ μὲ συνετάραξε, πού σὲ μιὰν στιγμή ἐνόμισα πῶς συνερεύθηκα μαζί της. Μ' ἔπιασε λοιπὸν ἀληθι ἡ μανία, καὶ τῆς ἔδωσα ἕνα μπάτσο δυνατό· κί' ἐγίνηκεν ἀμέσως ἄφαντη. Καὶ πιστεψέ με, πῶς ἀπὸ τότε κί' ἐπὶ δυὸ ὀλόκληρα χρόνια, δὲν μπορούσα νὰ βαστάξω τὴ δυσωδία πού ἔβγαλινεν ἀπὸ τὸ χέρι μου.

Ἔχασα λοιπὸν τὸ κουράγιο μου ἀπὸ τὸ πρᾶγμα αὐτό, κί' ἀπελπίσθηκα. Καὶ στὸ τέλος τράβηξα πρὸς τὴν μεγάλη ἔρημο καὶ περιτριγύριζα. Βρήκα λοιπὸν μιὰν ὄχεντρα μικρή, καὶ τὴν ἔπιασα καὶ τὴν ἔβαλα ἐπάνω στὰ κρύφιά μου μέλη, γιὰ νὰ μὲ δαγκάση καὶ νὰ πεθάνω. Καὶ μολονότι ἀκούμπησα τὸ κεφάλι τοῦ θηριοῦ ἐπάνω τους, γιὰ αὐτὰ ἦτανε ἡ αἰτία τῆς πείραξής μου, ἀπὸ πρόνοια καὶ ἀπὸ χάρι τοῦ Θεοῦ, δὲν μὲ δάγκωσε καὶ τὴν φορὰ αὐτήν. Καὶ ἄκουσα μέσα στὰ βᾶθη τοῦ νοῦ μου μιὰ φωνὴ πού μοῦλεγε.

— Γύρισε πίσω στὸ κελλί σου Πάχωνα καὶ ξακολούθα ν' ἀγωνίζεσαι. Γιατί σ' ἀφήκα νὰ παιδεύεσαι τόσο πολὺ καιρό, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴ μεγαλοφρονήσης, πῶς μὲ τὴ δική σου μονάχα δύναμη ἐνίκησες τὸν δαίμονα αὐτόν. Ποτέ σου νὰ μὴν ἐμπιστεύεσαι ἀπόλυτα στὸν ἑαυτόν σου. Ἀλλὰ νὰ προστρέχης πρὸς τὸ Θεό, καὶ νὰ ζητᾶς πάντα τὴ βοήθειά του.

Τῶνοιωσα λοιπὸν αὐτό, καὶ ξαναγύρισα στὸ κελλί μου καὶ ἡσύ-

χαζα, με θάρρητα· κι' ούτε κι' ἔδινα πλέον καμμιά προσοχή στο Σατανικό πόλεμο τῆς γυναικομανίας· κι' ἐγαλήνευα καὶ ἠρέμησα. Καὶ ὁ Σατανᾶς τὴν εἶδε τὴν καταφρόνηση ποῦ τοῦκανα, κι' ἔφυγε καταντροπιασμένος, καὶ μ' ἄφηκεν ἤσυχο. Μ' αὐτὰ τὰ λόγια καὶ μετὴ διήγησή του γιὰ τὴ μάχη ποῦ ἔκαμε μετὸν Δαίμονα, μ' ἐστήριξε ὁ Πάχωνας· καὶ μ' ἔκανε γενναιότερο γιὰ νὰ καταπολεμῶ τὰ πάθη μου, καὶ ν' ἀνδρίζωμαι στὸν πόλεμο κατὰ τοῦ Σατανᾶ.

**Ἔνας ἀσκητῆς, ποῦ ἔκαψε τὰ δαχτυλά του,
γιὰ νὰ μὴ πέση στὴν ἁμαρτία.**

Ἔνας ἀναχωρητῆς ζοῦσε κατὰ τὰ μέρη τῆς Αἰγύπτου, κι' ἔμενε σ' ἓνα μονοκέλλι μέσα στὴν ἔρημο, καὶ εἶχε γίνει ξακουστός γιὰ τὴν ἀρετὴ του, καὶ γιὰ τὴν κακοπαθισμένην ἀσκητικὴ του ζωὴ.

Ἀπὸ συνέργεια ὁμως τοῦ Σατανᾶ, μιὰ ἄσεμνη καὶ διεφθαρμένη γυναίκα ποῦ ἄκουσε νὰ μιλοῦνε γι' αὐτόν, εἶπε σ' αὐτοὺς ποῦ τὴν περιτριγύριζαν — Τί θέλετε νὰ μοῦ δώσετε; κι' ἐγὼ θὰ κάμω τὸν ἀσκητὴ σας αὐτόν νὰ κυλισθῆ στὴν ἁμαρτία! Κι' αὐτοὶ τὸ παραδέχθηκαν· κι' ἐσυμφώνησαν,

νὰ τῆς δώσουνε, ἂν τὸ κατορθώσῃ, ἓνα μεγάλο δῶρο.

Ἐφυγε λοιπὸν ἐκεῖνη. Κι' ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴν ὁδοιπορία ἐφθασε στὸ μέρος ποῦ ἔμενε ὁ ἀσκητῆς. Ἄφησε λοιπὸν νὰ γείρη ἡ ἡμέρα· κι' ὅταν πλέον ἐσουρούπωσε καλά, ἐκτύπησε τὴν πόρτα τοῦ ἀσκητῆ, λέγοντάς του ψέμματα, πὼς περιπλανήθηκε καὶ πὼς ἔχασε τάχα τὴ στράτα τῆς.

Ὁ ἀσκητῆς, μόλις τὴν εἶδε, ἐταράχθηκε καὶ τῆς εἶπε. — Τί θέλεις ἐδῶ τέτοιαν ὥρα; Κι' αὐτὴ τοῦ ἀποκρίθηκε, μιζοκλαίοντας.

— Ἐχασα τὴ στράτα μου, Γέροντά μου, καὶ περιπλανήθηκα. Κάμε ὁμως ἔλεος καὶ λυπήσου μου, γιατί ἂν μὴ μάρτυρα ἔξω, θὰ μὲ φᾶνε τὰ θηρία!

Τὴν εὐσπλαγχνίσθηκε λοιπὸν ἐκεῖνος, καὶ τὴν ἔμπασε μέσα. Δὲν ἐπέρασεν ὁμως πολλὴ ὥρα, καὶ ὁ Σατανᾶς ἄρχισε μέσα στὴν ἡσυχία καὶ τὸ σκοτάδι τῆς νύκτας, νὰ τοῦ βάζῃ μέσα στὸ νοῦ του λογισμοὺς ἀκολασίας. Αὐτὸς ὁμως ἀντιλήφθηκε τὴν ἐπιβουλή καὶ

τόν πόλεμο πού τοῦ ἔκανε ὁ ἐχθρός. Τινάχθηκε λοιπόν ὄρθιος· καί εἶπε στόν ἑαυτό του — Οἱ μηχανές καί οἱ παγίδες πού στήνει ὁ Σατανᾶς εἶναι σκοτάδι καί πίσσα τῆς Κόλασης. Ὁ Χριστός μου ὁμως εἶναι ὄλος φῶς. Κι' ἔτρεξε κι' ἄναψε τὸ λύχνου του.

*Ενοιωθεν ὁμως ν' αὐξαινῆ καί νὰ πληθαινῆ ὀλοένα μέσα του ἡ φλόγα τῆς ἐπιθυμίας· καί νὰ τὸν καίη καί νὰ τὸν βασανίζη φοβερὰ· κι' ἔβαλε στό νοῦ του καί εἶπε στόν ἑαυτό του — Αὐτοὶ πού πέφτουνε στήν ἁμαρτία, πᾶνε—χωρὶς ἄλλο—στήν Κόλαση. Δοκίμασε λοιπόν· μπορεῖς ν' ἀνθέξης στή φωτιά τὴν αἰώνια πού θὰ σέ καίη ἐκεῖ. *Ἐβαλε λοιπόν τὸ δάκτυλό του ἐπάνω ἀπὸ τὴ φλόγα τοῦ λύχνου, καί δὲν τ' ἀποτράβηξε, παρὰ ὡσότου ἐκάηκεν ὅλως διόλου. Καί ἦτανε τόση ἡ πύρωσή του ἀπὸ τὴ λαχτάρα τῆς σάρκας, πού δὲν τὸ πήρεν εἶδηση· καί οὔτε κι' ἐπόνεσε πού τῶκαφε. Ὅταν λοιπόν ἐκάηκε τὸ πρῶτο του δάκτυλο, ἄπλωσε καί τ' ἄλλο. Καί ὕστερα καί τὸ τρίτο. Κι' ὡς τὸ πρῶτῷ, πού ἔφεξε, εἶχε κάψει καί εἶχε καρβουνιάσει καί τὰ πέντε του δάκτυλα!

*Ἐκείνη δὲ ἡ πανάθλια πού ἔβλεπε αὐτὰ πού ἔκανε ὁ Γέροντας καί πῶς ἔκαιε, μὲ τὴ σειρά καί ἕνα ἕνα, τὰ δάκτυλά του, ἐσάστισε κι' ἀπὸ τὸ φόβο τῆς ἔπεσε σὰν νεκρή.

Οἱ φίλοι τῆς λοιπόν, πού εἶχανε βάλει τὸ στοίχημα μαζί τῆς, ὅταν ξημέρωσε καλά, πήγανε στόν ἀναχωρητὴ καί τὸν ἐρωτήσανε— Μήπως ἦλθεν ἐδῶ ἀπόψε τὸ βράδυ κάποια γυναῖκα; Καί τοὺς ἀποκρίθηκεν ἐκεῖνος. — Ναι ἦλθε. Καί εἶναι μέσα καί κοιμᾶται. Μπήκαν λοιπόν μέσα στό κελλί καί εἶδανε πῶς ἦτανε σὰν πεθαμένη. Καί τοῦ εἶπανε σαστισμένοι.—'Απόθανε, 'Αββᾶ μου; Κι' αὐτὸς τότε τοὺς ἔδειξε τὰ χέρια του καί τοὺς ἀπάντησε — Κυττάξετε νὰ ἰδῆτε, τί μοῦκανε ν' ἡ κόρη αὐτῆ τοῦ Σατανᾶ! Μ' ἔκανε νὰ χάσω καί τὰ πέντε μου δάκτυλα, καί τοὺς διηγήθηκε τὰ ὅσα συνέβηκαν καί τοὺς εἶπε:—'Ἡ ἐντολή τοῦ Θεοῦ εἶναι νὰ μὴ ἀνταποδίνωμε κακὸ ἀντὶ τοῦ κακοῦ. *Ἄς προσευχηθοῦμε λοιπόν στό Θεὸ νὰ τῆς ἐπαναδώσῃ τὴν ζωὴ τῆς καί νὰ τὴν σηκώσῃ ὄρθια. Προσευχήθηκε λοιπόν καί τὴν ἐσήκωσε καί τὴν ἄφησε νὰ φύγῃ. Κι' αὐτὴ στό ἐξῆς ἔζησε μὲ σωφροσύνη.

*Ἀπόδοσις ΑΝΘΙΜΟΥ ΘΕΟΛΟΓΙΤΗ

«Ἄθλοφόρε ἅγιε, καί ἱαματικὲ Παντελεῆμον, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν».

«Μιμητὴς ὑπάρχων τοῦ ἐλεήμονος, καί ἱαμάτων τὴν χάριν παρ' αὐτοῦ κομισάμενος, ἄθλοφόρε καί μάρτυς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ταῖς εὐχαῖς σου τὰς ψυχικὰς ἡμῶν νόσους θεραπεύσον, ἀπελαύνων τοῦ ἀεὶ πολεμίου τὰ σκάνδαλα, ἐκ τῶν βοώντων ἀπαύστως· Σῶσον ἡμᾶς Κύριε».

Αἱ μεγάλοι μορφαὶ τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως

Ο ΠΥΡΙΝΟΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ

Ὁ προφήτης Ἡλίας εἶναι μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες μορφές ἀνάμεσα εἰς τοὺς δικαίους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἐξῆσεν εἰς τοὺς χρόνους ποὺ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ ἦτο ὁ Ἀχαάβ, ἦτοι ἑννέα αἰῶνας προτοῦ ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ Ἀχαάβ εἶχε γυναῖκα τὴν διαβόητον διὰ τὴν ἀσέβειαν καὶ τὴν κακότητά της Ἰεζάβελ, ἡ ὁποία ἦτο κόρη τοῦ βασιλέως τῆς Σιδῶνος.

Ἡ Α' Βίβλος τῶν Βασιλειῶν, εἰς τὴν ὁποίαν κατ' ἀρχὴν ἀναγινώσκομεν τὸν βίον καὶ τὴν πολιτείαν τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἀχαάβ ἦτο ὁ πλέον ἀσεβὴς ἀπὸ τοὺς πρὶν ἀπὸ αὐτὸν βασιλεῖς τοῦ Ἰσραὴλ. Εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν πίστιν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ ἐλάτρευε τὸν Θεὸν Βάαλ, διὰ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀνεγείρει μεγαλοπρεπῆ βωμὸν εἰς τὴν Σαμάρειαν.

Μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ἀπαισίαν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ὀδηγήσει τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ ὁ πονηρὸς ἐκεῖνος βασιλεὺς, ὁ Ὑψιστος ἤγειρε τὸν προφήτην Ἡλίαν, ὁ ὁποῖος ἠγωνίσθη μὲ σφοδρότητα διὰ τὴν πάταξιν τῆς εἰδωλολατρίας καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Ἰσραὴλ εἰς τὴν ἀληθινὴν πίστιν. Διὰ τὸ νὰ φέρῃ εἰς συνείδησιν τὸν Ἀχαάβ, ὁ Ἡλίας ἐπῆγεν εἰς τὸ ἀνάκτορόν του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ζῆ Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, τοῦ ὁποῖου ἐγὼ εἶμαι ὑπῆρέτης. Ἀπὸ ἐδῶ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ πίπτῃ εἰς τὴν γῆν δρόσος καὶ βροχὴ παρὰ μόνον ὅταν ἐγὼ θὰ λέγω.

Ὁ Ἀχαάβ ὅμως δὲν ἔδωσε προσοχὴν εἰς τὴν προειδοποίησιν ποῦ τοῦ ἔκαμεν ὁ Θεὸς μὲ τὸ στόμα τοῦ προφήτου καὶ συνέχισε τὴν ἀνομίαν του.

Μετὰ ταῦτα, ὁ Ἡλίας ἔλαβεν ἐντολὴν ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ ὀδοιπορήσῃ πρὸς τὰ ἀνατολικά καὶ νὰ κρυβῆ πλησίον εἰς τὸν χεῖμαρρον Χερίθ, ποῦ ἦτο ἀπέναντι τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ. Ἐκεῖ ἔμεινεν ἐπὶ ἄρκετόν καιρόν, πίνοντας νερὸν ἀπὸ τὸν χεῖμαρρον καὶ τρεφόμενος μὲ ἄρτον καὶ κρέας, ποῦ τοῦ ἔφεραν κόρακες. Ἀλλὰ λόγῳ τῆς ξηρασίας, ποῦ ἤρχισε νὰ ἐπικρατῇ εἰς τὴν χώραν, ἐστεῖρευσεν ὁ χεῖμαρρος καὶ ὁ Κύριος εἶπεν εἰς τὸν Ἡλίαν νὰ μεταβῆ εἰς τὴν πόλιν Σάρεπτα τῆς Σιδῶνος. Καθὼς ἐπερνοῦσε τὴν πύλιν τῆς πόλεως, εἶδε μίαν γυναῖκα χήραν, ἡ ὁποία ἐσύναζε φρύγανα. Ὁ προφήτης τὴν ἐφώνασε καὶ τῆς εἶπε:

— Φέρε μου, σὲ παρακαλῶ, ὀλίγον ὕδωρ διὰ νὰ πῖω καὶ ὀλίγον ψωμί διὰ νὰ φάγω.

Ἀλλὰ ἐκείνη τοῦ λέγει:

— Ψωμί δὲν ἔχω, ἀλλὰ μόνον μίαν χοῦφταν ἀλεύρου εἰς τὸ πιθάρι καὶ ὀλίγον λάδι εἰς τὸ ροί. Καὶ δι' αὐτὸ συνάζω φρύγανα, διὰ νὰ ἀνάψω φωτιὰ καὶ νὰ κάμω τὸ ἀλεῦρι ψωμί, πού θὰ φάγω ἐγὼ καὶ ὁ υἱός μου.

Ὁ δὲ Ἡλίας τῆς λέγει τότε:

— Μὴ φοβᾶσαι. Ἀλλὰ πήγαινε καὶ κάμε δι' ἐμὲ πρῶτα μίαν πίτταν καὶ νὰ μοῦ τὴν φέρης. Ὑστερα κάμενες καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν σου καὶ τὸ παιδί σου. Διότι τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ: τὸ πιθάρι μὲ τὸ ἀλεῦρι δὲν θὰ ἀδειάσῃ ἕως τὴν ἡμέραν πού ὁ Κύριος θὰ χαρίσῃ βροχὴν εἰς τὴν γῆν.

Ἡ πτωχὴ χήρα συνεμμορφώθη μὲ τὴν ἐντολήν, πού ἔλαβεν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἐφιλοξένησεν εἰς τὸ σπίτι της. Πράγματι δέ, ὅπως τῆς εἶχε προεῖπει ἐκεῖνος, ἔτρωγαν καὶ οἱ τρεῖς ἐπὶ ἡμέρας πολλὰς, χωρὶς νὰ σώ.εταὶ τὸ ἀλεῦρι ἀπὸ τὸ πιθάρι καὶ τὸ ἔλαιον ἀπὸ τὸ ροί.

Κάποτε ὁμως συνέβη νὰ ἀρρωστήσῃ ὁ υἱὸς τῆς χήρας ἐκείνης καὶ νὰ ἀποθάνῃ. Τότε ἡ γυναῖκα ἐφοβήθη καὶ ἐνόμισεν ὅτι αὐτὸ συνέβη διότι ὁ Θεὸς εἶχεν ἐξοργισθῆ μὲ τὶς ἁμαρτίες της. Παρεκάλεσεν ὅθεν τὸν προφήτην μὲ συντριβὴν καὶ ταπεινώσιν νὰ μεσολάβῃ διὰ νὰ τὴν ἐλεήσῃ ὁ Ὑψιστος. Τότε ὁ Ἡλίας τῆς λέγει:

— Δὸς μου τὸν υἱόν σου.

Τὸν ἐπῆρε, λοιπόν, ἀπὸ τὴν ἀγκάλην της καὶ τὸν ἀνέβασεν εἰς τὸ ὑπερῶον, ὅπου ὁ ἴδιος διέμενε. Ἐκεῖ τὸν ἐπλάγιασεν εἰς τὸ κρεβάτι του καὶ ἀφοῦ προσηυχήθη, ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὸ παιδί τρεῖς φορές καὶ ἀνεβόησε πρὸς τὸν Κύριον καὶ εἶπεν:

— Κύριε Θεέ μου, δέομαί σου, ἅς ἐπανεέλθῃ ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ τούτου.

Καὶ ὦ τοῦ θαύματος! Ἡ δέσις τοῦ Ἡλιοῦ εἰσηκούσθη καὶ τὸ παιδάριον ἀνέζησεν. Τὸ ἐπῆρε, λοιπόν, πάλιν εἰς τὴν ἀγκάλην του καὶ κατέβηκε διὰ νὰ τὸ παραδώσῃ εἰς τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία βλέποντάς το ζωντανό, ἐχάρη χαρὰν μεγάλην καὶ εἶπεν εἰς τὸν Ἡλίαν:

— Ἀπὸ αὐτὸ πού ἐγινε, ἐβεβαιώθην ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι εἰς τὸ στόμα σου εἶναι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ὁ ἀληθινός.

Ἐπέρασαν οὕτω τρία ὀλόκληρα ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα ἡ ξηρασία ἐμάστιζε τὴν γῆν καὶ εἶχε πέσει λιμὸς εἰς ὅλην τὴν χώραν. Τότε ὁ Ἀχαάβ ὁ ὁποῖος ἔμενε παρ' ὄλον τοῦτο διαρκῶς ἀμετανόητος, ἐκάλεσε τὸν οἰκονόμον του Ὁβηδῖαν καὶ τοῦ εἶπε:

— Σὺ θὰ γυρίσῃς τὴν χώραν κατὰ τὸ ἡμισυ καὶ ἐγὼ κατὰ τὸ ἄλλο ἡμισυ, διὰ νὰ εὕρωμεν χόρτον καὶ νὰ περισώσωμεν τοὺς ἴππους, τοὺς ἡμίονους καὶ τὰ κτήνη μας.

Ἐξεκίνησαν, λοιπόν, κατὰ διαφορετικὰς κατευθύνσεις, ὁ βασι-

λεύς και ὁ οἰκονόμος του. Τότε ἀκριβῶς ἐπρόσταξεν ὁ Κύριος τὸν Ἥλιαν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ Σάρεπτα και νὰ μεταβῆ εἰς τὸν βασιλέα, διὰ νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ ὅτι θὰ ἐπιπτε βροχή. Ἐνῶ ὁ Ὁβηδίας ἐβάδιζεν εἰς τὴν ἐσοχὴν, τὸν συνήντησεν ὁ προφήτης και τοῦ ἀνεκοίνωσε τὸ εὐχάριστον νέον. Ἄλλ' ὁ Ὁβηδίας, δὲν ἐτόλμα νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν βασιλέα Ἀχαάβ διὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Ἥλιου, ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο τὸν θυμὸ του. Εἰς τὸ τέλος ὁμως ἐπέισθη και ἀνήγειλεν εἰς τὸν Ἀχαάβ, ὅτι ἔρχεται ὁ Ἥλιος.

Μόλις ἐπληροφορήθη τοῦτο ὁ βασιλεὺς, ἀντὶ νὰ ταπεινωθῆ και νὰ ἀνανήψῃ, ἐθυμώθη λίαν και ἔσπευσε νὰ συναντήσῃ μεσοστρατὶς τὸν προφήτην, τὸν ὁποῖον ἠρώτησεν:

— Σὺ εἶσαι, λοιπόν, ἐκεῖνος ποὺ ἀναταράσσεις τὸν λαόν;

Ἄλλ' ὁ προφήτης, χωρὶς νὰ πτοηθῆ, τοῦ λέγει :

— Δὲν ἀναταράσσω ἐγὼ τὸν Ἰσραήλ, ἀλλὰ σὺ και ὁ οἶκος τοῦ πατρός σου. Διότι σεῖς ἐγκαταλείπατε τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου και ἐπήγατε ὀπίσω ἀπὸ τὰ εἶδωλα τοῦ Βάαλ. Τώρα, λοιπόν, θέλω ἀπὸ ἐσένα τὸ ἐξῆς. Νὰ μοῦ συνάξῃς εἰς τὸ ὄρος Κάρμηλον ὄλον τὸν λαὸν και τοὺς τετρακοσίους πεντήκοντα ἱερεῖς τοῦ Βάαλ, καθὼς και τοὺς τετρακοσίους ἄλλους ἱερεῖς, ποὺ πρῶγουν εἰς τὴν τράπεζαν τῆς Ἰεζάβελ.

Ὁ Ἀχαάβ, ἀνύποπτος διὰ τὴν τιμωρίαν ποὺ τοῦ ἐπεφύλασεν ὁ Θεὸς και βέβαιος διὰ τὴν δυνάμιν του, δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ πράξῃ αὐτὸ ποὺ τοῦ εἶπεν ὁ προφήτης. Ἱερεῖς τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ δὲν ὑπῆρχαν πλέον εἰς τὴν χώραν, διότι τοὺς εἶχεν ἐξοντώσει ὄλους ἢ κακοῦργος Ἰεζάβελ, και μονάχα ἑκατὸν ἀπὸ αὐτοὺς εἶχε κρύψει εἰς δύο σπηλαία ὁ πιστὸς και εὐσεβὴς Ὁβηδίας. Ὁ Ἀχαάβ λοιπόν, δὲν ἐφοβεῖτο τίποτε και ἠλπίζεν ὅτι ὁ Ἥλιος θὰ ἐντροπιάζετο μὲ αὐτὴν τὴν σύναξιν. Ἔστειλε, λοιπόν, ἀγγελιοφόρους και συνηθροίσθη ὁ λαός, καθὼς και οἱ ἱερεῖς τοῦ Βάαλ εἰς τὸ ὄρος Κάρμηλον. Ὅταν ἔγινεν ὅλη αὐτὴ ἡ σύναξις, ἐσηκώθη ὁ Ἥλιος και μὲ αὐστηρὰν φωνὴν εἶπε πρὸς τὸν λαόν:

— Ἔως πότε θὰ χωλαίνετε ἀνάμεσα εἰς δύο φρονήματα; Ἄν ὁ Κύριος εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός, νὰ τὸν ἀκολουθήσετε. Καὶ ἂν εἶναι ὁ Βάαλ, νὰ ἀκολουθήσῃτε αὐτόν.

Καὶ ἐνῶ ὁ λαὸς ἐσιώπα, ὁ προφήτης συνέχισεν:

— Ἐγὼ μόνος ἀπέμεινα προφήτης τοῦ Κυρίου, ἐνῶ οἱ ἱερεῖς τοῦ Βάαλ εἶναι τετρακόσιοι πεντήκοντα. Ἄς μᾶς δώσουν, λοιπόν, δύο μοσχάρια και αὐτοὶ ἄς διαλέξουν τὸ ἓνα, ἄς τὸ λιανίσουν και ἄς τὸ βάλουν ἐπάνω εἰς τὰ ξύλα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἀνάψουν πυράν. Καὶ ἐγὼ θὰ ἐτοιμάσω τὸ ἄλλο μοσχάρι και θὰ τὸ θέσω ἐπάνω εἰς ἄλλα ξύλα και δὲν θὰ ἀνάψω πυράν. Τότε οἱ ἱερεῖς τοῦ Βάαλ ἄς ἐπικαλεσθοῦν τὸν Θεὸν τους και ἐγὼ θὰ ἐπικαλεσθῶ τὸ ὄνομα

τοῦ Κυρίου. Καὶ ὅποιος Θεὸς ἀνάψη τὴν φωτιάν, αὐτὸς θὰ εἶναι ἀληθινός.

Ἡ πρότασις τοῦ Ἡλίας ἤρρεσεν εἰς τὸν λαὸν καὶ ἐγιναν ὅλα ὅπως εἶπε. Ἦρχισαν, λοιπόν, οἱ τετρακόσιοι πενήκοντα ἱερεῖς τοῦ Βάαλ νὰ ἐπικαλοῦνται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ των ἐπὶ ὄρες, ἀπὸ τὸ πρῶν ἕως τὸ μεσημέρι, χωρὶς βέβαια νὰ τοὺς δίδεται ἀπάντησις ἀπὸ τὸν ἀνύπαρκτον Θεόν, πού ἐλάτρευσαν. Τὰ ξύλα ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα ἦτο τὸ ἰδικόν τους μοσχάρι, ἔμεναν ὅπως ἦσαν, χωρὶς νὰ ἀνάψουν.

Τότε ὁ Ἡλίας τοὺς ἐμυκτήρησε καὶ τοὺς εἶπε τὰ ἐξῆς με εἰρωνεῖαν:

— Φαίνεται ὅτι δὲν φωνάζετε πολὺ εἰς τὰς δεήσεις σας καὶ ὁ θεὸς σας δὲν σᾶς ἀκούει, διότι ἢ θὰ ἔξη κάποιαν ἄλλην ἐργασίαν ἢ θὰ εὐρίσκεται εἰς ὁδοιπορίαν ἢ θὰ κοιμᾶται καὶ δὲν ἐξυπνᾷ.

Ἦρχισαν, λοιπόν, οἱ ἱερεῖς τοῦ Βάαλ νὰ φωνάζουν δυνατῶτερα οἱ ἀνόητοι, νομίζοντας ὅτι οὕτω θὰ προεκάλουν τὴν προσοχὴν τοῦ ψευδοῦς Θεοῦ των. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τὰς φωνὰς των, δὲν τοὺς ἐδίδετο καμμία ἀπάντησις. Οὕτω ἔφθασε τὸ ἀπόγευμα καὶ τότε ὁ Ἡλίας, ἐπροχώρησεν εἰς τὸ μέσον τῆς συνάξεως, ὅπου εὐρίσκετο τὸ θυσιαστήριον τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον ἦτο κατεκρεμισμένον ἀπὸ καιρό. Ἀφοῦ, λοιπόν, τὸ ἐπεδιώρθωσε, θέτοντας δώδεκα λίθους εἰς τὴν σειρὰν, ὅπως δώδεκα ἦσαν καὶ αἱ φυλαὶ τῶν υἱῶν τοῦ Ἰακώβ, ἐστοίβαξε τὰ ξύλα ἐπάνω, ἐλίανισε τὸ ἰδικόν του μοσχάρι καὶ τὸ ἔδεσεν ἐπάνω εἰς τὰ ξύλα. Ἐπειτα ἐζήτησε νὰ φέρον τέσσαρες στάμνες νερὸν καὶ νὰ τὸ χύσουν ἐπάνω εἰς τὰ ξύλα τρεῖς φορές. Ἀκολουθῶς εἶπε τὴν ἐξῆς προσευχὴν.

— Κύριε, ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαάκ, καὶ τοῦ Ἰσραήλ, ἃς γίνῃ γνωστὸν σήμερον ὅτι σὺ εἶσαι ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ καὶ ἐγὼ δοῦλός σου καὶ ὅτι σύμφωνα μετὰ τὴν ἰδικὴν σου προσταγὴν τὰ κάμνω αὐτά. Ἐπάκουσόν μου, Κύριε, ἐπάκουσόν μου, διὰ νὰ γνωρίσῃ ὁ λαὸς οὗτος ὅτι σὺ εἶσαι Κύριος ὁ Θεὸς καὶ σὺ θὰ ἐπιστρέψῃς τὰς καρδίας των ὀπίσω σου.

Μόλις ἐτελείωσεν αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἔπεσε φωτιὰ ἐξ οὐρανοῦ καὶ κατέφαγε τὸ ὄλοκαύτωμα καὶ τὰ ξύλα καὶ τοὺς λίθους καὶ τὸ χῶμα καὶ τὰ ἐξηφάνισεν ὅλα. Βλέποντας ὁ λαὸς τὸ θαῦμα τοῦτο, ἔπεσε μετὰ τὸ μέτωπον εἰς τὸ χῶμα καὶ ἐβόησαν ὅλοι:

— Ὁ Κύριος εἶναι ὁ Θεός! Ὁ Κύριος εἶναι ὁ Θεός!

Τότε τοὺς λέγει ὁ προφήτης Ἡλίας:

— Συλλάβατε τοὺς ἱερεῖς τοῦ Βάαλ καὶ μὴν ἀφήσετε κανένα ἀπὸ αὐτοὺς νὰ διαφύγῃ.

Πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καὶ ἐγινε. Ὁ λαὸς συνέλαβεν ὅλους τοὺς ἱερεῖς τῶν εἰδώλων, οἱ ὁποῖοι κατεσφάγησαν μέσα εἰς μίαν λαγκαδιὰν ὀνόματι Κεισῶν, χωρὶς ὁ Ἀχαάβ νὰ τολμήσῃ νὰ τοὺς σώσῃ.

Μετὰ ταῦτα ὁ Ἡλίας ἀνέβη εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Καρμήλου.

Ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν, ἔσκυψε καὶ ἔβαλε τὴν ὄψιν του ἀνάμεσα εἰς τὰ γόνατά του, περιμένοντας τὴν βροχὴν, πού εἶχεν ὑποσχεθῆ ὁ Κύριος, ἡ ὁποία πράγματι ἦλθε καὶ ἐδρόσισε τὴν γῆν.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Ἀχαάβ ἀνεκοίωσεν εἰς τὴν γυναῖκα του Ἰεζάβελ τὰ ὅσα εἶχαν συμβῆ καὶ ἐκείνη ἀπεφάσισε νὰ θανατώσῃ τὸν Ἥλιαν. Ὁ δὲ προφήτης ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν γῆν τοῦ Ἰσραήλ, διὰ νὰ σωθῆ καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν γῆν Ἰουδα, πλησίον εἰς τὸ χωρίον Βηρσαβεε. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπροχώρησε μέσα εἰς τὴν ἔρημον καὶ ἐκάθισε κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρον καὶ εἶπε μὲ τὴν ψυχὴν βαρυμένῃ ἀπὸ τὸν ἀγῶνα πού ἔκαμνε διὰ τὸν Θεόν:

— Ἔως ἐδῶ φθάνει, Κύριε. Τώρα λάβε τὴν ψυχὴν μου, διότι δὲν ἀντέχω ἄλλο.

Ἐπειτα τὸν ἐπῆρεν ὁ ὕπνος καὶ ἀπεκοιμήθη κάτω ἀπὸ τὸ δένδρον ἐκεῖνο. Ἄγγελος Κυρίου τὸν ἐξύπνησε καὶ τοῦ λέγει:

— Σηκώσου καὶ φύγε.

Καὶ ἐγύρισε τὰ μάτια του καὶ εἶδε κοντὰ εἰς τὴν κεφαλὴν του ἄρτον καὶ ἕνα δοχεῖον μὲ ὕδωρ. Ἐσηκώθη, λοιπόν, καὶ ἔφαγε καὶ ἤπιε. Κατόπιν ἀπεκοιμήθη πάλιν, ἀλλὰ καὶ διὰ δευτέραν φοράν τὸν ἐξύπνησε ὁ Ἄγγελος καὶ τὸν ἐπρόσταξε νὰ φάγῃ πάλιν καὶ νὰ πῖνῃ, διότι ἔπρεπε νὰ κάμῃ μεγάλον δρόμον.

Ἐνδυναμωμένος ἀπὸ τὴν τροφήν, ὁ Ἥλιος ἐπερπάτησεν ἐπὶ σαράντα ἡμέρας καὶ σαράντα νύκτες καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ ὄρος Χωρήβ. Ἐκεῖ εὐρῆκεν μίαν σπηλιὰ ὅπου καὶ ἔμεινε. Ἀλλὰ εἰς μίαν στιγμὴν ἀκούει τὸν Θεὸν νὰ τοῦ λέγῃ:

— Τί κάμνεις, ἐδῶ, Ἥλιε;

— Τί νὰ κάμω; ἀπεκρίθη ἐκεῖνος. Ἀπέμεινα μόνος δοῦλός σου ἀνάμεσα εἰς αὐτὸν τὸν λαόν, πού ἐλησμόνησε τὴν διαθήκην σου, ἐχάλασε τὰ θυσιαστήριά σου καὶ ἐθανάτωσε τοὺς προφήτας σου. Καὶ τώρα ζητοῦν καὶ τὴν ἰδικὴν μου ζωὴν.

Ἄλλ' ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ τοῦ εἶπεν:

— Ἐξελθε ἀπὸ τὴν σπηλιὰν καὶ στάσου ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος αὐτό.

Ἐβγῆκεν ὁ Ἥλιος ἀπὸ τὴν σπηλιὰν καὶ ἐστάθη εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους. Καὶ ἰδοὺ ἤρχισεν νὰ πνέῃ ἕνας βίαιος ἄνεμος πού ἐσάρωνε τὰ πάντα. Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ εἶπεν εἰς τὸν Ἥλιαν:

— Δὲν εἶμαι μέσα εἰς αὐτὸν τὸν ἄνεμον.

Ἐπειτα ἔγινε σεισμός μέγας. Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ εἶπεν εἰς τὸν Ἥλιαν:

— Δὲν εἶμαι μέσα εἰς τὸν σεισμόν.

Ἀκολούθως ἦλθαν ἀστραπαὶ καὶ βρονταί. Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ εἶπεν εἰς τὸν Ἥλιαν:

— Δὲν εἶμαι εἰς τὴν φωτιάν.

Τέλος ἔπνευσε μία λεπτή αὔρα. Καί ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ εἶπεν εἰς τὸν Ἥλιαν.

— Μέσα εἰς αὐτὴν τὴν λεπτὴν αὔραν εἶμαι.

Μὲ αὐτὰ ὁ Θεὸς ἐδίδασκε τὸν Ἥλιαν, ποῦ ἦτο ζηλωτῆς καὶ βίαιος, ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν βίαν διὰ νὰ κατακτήσῃ τὶς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ ὁμοιάζει μὲ τὴν λεπτὴν αὔραν.

Ἐπίσης ἐκείνην τὴν ὥραν παρηγόρησεν ὁ Θεὸς τὸν Ἥλιαν, λέγοντάς του ὅτι δὲν εἶχαν ὅλοι οἱ Ἰσραηλίται ἐγκαταλείψει τὴν ἀληθινὴν πίστιν, ἀλλὰ ὑπῆρχον ἑπτὰ χιλιάδες, ποῦ δὲν εἶχαν κλίνει τὰ γόνατα εἰς τὸν Βάαλ.

Ὅταν ὁ Ἥλιος κατέβηκεν ἀπὸ τὸ ὄρος Χωρήβ, εὐρῆκεν εἰς ἓνα χωράφι κάποιον νέον, ὁ ὁποῖος ὥργωνε ἔχοντας ἐμπρὸς του δώδεκα ζεῦγη βοῶν καὶ αὐτὸς εὐρίσκετο ἀνάμεσα εἰς τὸ δωδέκατον. Περνῶντας ὁ προφήτης ἀπὸ κοντὰ εἰς τὸν νέον, τοῦ ἔρριπεν ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους τὴν μηλωτὴν του, δηλαδὴ τὸν μανδύαν του, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐσήμαινεν ὅτι τὸν ἀνεγνώριζεν ὡς καρδίαν ἀγαθὴν καὶ πιστὴν. Τότε ὁ νέος ἔτρεξε κατόπιν τοῦ Ἥλιου καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀφσέ με νὰ ἀποχαιρετήσω τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου καὶ θὰ σὲ ἀκολουθήσω.

Ἄλλ' ὁ προφήτης, διὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ, τοῦ λέγει:

— Πῶς ἐνόμισες ὅτι σὲ θέλω κοντὰ μου; Γύρισε εἰς τὸ σπίτι σου.

Ἄλλ' ὁ νέος τὸν ἐκράτησε καὶ ἀφοῦ τὸν ἐφιλοξένησε ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τὸν ἠκολούθησε κατόπιν καὶ ἐγινε μαθητῆς του. Ὁ νέος ἐκεῖνος δὲν ἦτο ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἐλισσαῖον, τὸν μαθητὴν τοῦ Ἥλιου καὶ προφήτην.

Εἰς τὸν μεταξὺ χρόνον, ὁ Ὑψιστος ἐπέτρεψε νὰ γίνῃ πόλεμος ἀνὰ μέσον τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας καὶ νὰ ὑποφέρῃ πολὺ ὁ λαὸς καὶ ὁ βασιλεὺς Ἀχαάβ, ὁ ὁποῖος ἐταπεινώθη ἀπὸ τὰς προσβολὰς ποῦ τοῦ ἔκαμεν ὁ βασιλεὺς τῆς Συρίας, ἀλλὰ χωρὶς καὶ ἡ δοκιμασία αὐτὴ νὰ ἀλλάξῃ τὴν ψυχὴν του καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς μετάνοιαν.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἀδικιῶν, ποῦ ἔπραττεν ὁ Ἀχαάβ, ὑπῆρξε καὶ ἡ ἐξῆς: Εἶχε φονεύσει κάποιον Νουβουθάν, διὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὴν ἀμπελον, τὴν ὁποῖαν ἐκεῖνος δὲν ἠθελε νὰ πωλήσῃ ἢ νὰ ανταλλάξῃ.

Μὲ ὑπόδειξιν τῆς Ἰεζάβελ, ὁ Ναβουθάν κατηγορήθη ὡς ὕβριστῆς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ βασιλέως καὶ ἐλιθοβολήθη ἀπὸ τὸν λαόν. Τότε ἐσηκώθη ὁ Ἥλιος καὶ ἐπῆγε καὶ εὔρε τὸν Ἀχαάβ, εἰς τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Ναβουθάν. Μὲ πυρίνους λόγους τὸν ἠλεγξε καὶ τοῦ προεἶπεν

ὅτι ἡ κακοῦργος σύζυγός του θὰ εἶχεν οἰκτρὸν τέλος, καθὼς καὶ ὁ ἴδιος ἂν δὲν μετενόει. Ὁ Ἀχαάβ ἔδειξεν ὅτι συνεκινήθη ἀπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ προφήτου καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὸ ἀνάκτορον ἐνεδύθη σάκκον, ἔπασπάλισε τὰ μαλλιά του μὲ στάκτην καὶ ἐνήστευσε, παρακαλῶντας τὸν Θεὸν νὰ τὸν συγχωρήσῃ.

Ἄλλὰ ἡ συναίσθησις αὕτη ἦτο παροδική. Πολὺ γρήγορα ὁ Ἀχαάβ, παρασυρόμενος πάλιν ἀπὸ τὴν Ἰεζάβελ, ἐπέστρεψεν εἰς τὰς ἀνομίας του καὶ διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς του τὸν ἐτιμώρησεν μὲ αἰφνίδιον θάνατον εἰς μίαν μάχην πού ἔδωσε μὲ τοὺς Σύρους. Ἐνας στρατιώτης Σύρος τὸν ἐκτύπησε μὲ τὸ βέλος του, χωρὶς νὰ τὸν σημαδέυσῃ, διότι δὲν ἤξευρεν ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ βασιλεὺς καὶ τὸν ἐπλήγωσε εἰς τὸν θώρακα. Τότε ὁ Ἀχαάβ, ὁ ὁποῖος ἐπολεμοῦσεν ἐπάνω εἰς τὸ ἄρμα του, ἐπρόσταξε τὸν ἡνίοχον νὰ ὀδηγήσῃ τὸ ἄρμα ἔξω ἀπὸ τὴν σύρραξιν, ἐνῶ ἡ μάχη ἐμαίνεται. Ἀλλὰ δὲν ἔζησε παρὰ ὀλίγες ὥρες καὶ πρὸς τὸ βράδυ ἐξεψύχησεν, ἐνῶ τὸ δάπεδον τοῦ ἄρματος εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ τὸ αἶμα τῆς πληγῆς του. Ἐπλυναν δὲ τὸ ἄρμα εἰς μεγάλην βρύσιν τῆς Σαμαρείας καὶ ἔγλυψαν τὰ σκυλιὰ τὸ αἶμα τοῦ βασιλέως, σύμφωνα μὲ τὴν προειδοποίησιν τοῦ προφήτου. Παρόμοιον ἐπίσης ἦτο καὶ τὸ τέλος τῆς πονηρᾶς καὶ κακοῦργου Ἰεζάβελ, ὡς θὰ ἴδωμεν.

Τὸν Ἀχαάβ διεδέχθη εἰς τὸν θρόνον ὁ υἱὸς του Ὁχοζίας, τοῦ ὁποῖου ἐπίσης ἡ καρδιά ἦτο ἐστραμμένη ὄχι εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεόν, ἀλλὰ εἰς τὰ εἰδωλα. Μίαν φοράν, πού ἀρρώστησεν ἀπὸ πτώσιν, ἀντὶ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸν Ὑψιστον, ἔστελεν ἀνθρώπους εἰς τὴν πόλιν τῆς Συρίας Ἀκκαρών, ὅπου ἦτο τὸ εἶδωλον τοῦ Βεελζεβούλ, διὰ νὰ ἐρωτήσουν τὸν ψευδῆ αὐτὸν Θεὸν ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ καλά.

Τότε Ἄγγελος Κυρίου εἶπεν εἰς τὸν προφήτην Ἡλίαν.

— Πήγαινε νὰ ἐμποδίσῃς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ βασιλέως καὶ νὰ νὰ τοὺς πληροφορήσῃς, ὅτι ὁ βασιλεὺς θὰ τιμωρηθῇ διὰ τὴν ἀπιστίαν πού ἔχει. Δὲν θὰ σηκωθῇ ποτε πλέον ἀπὸ τὴν κλίνην του, ἀλλὰ θὰ ἀποθάνῃ.

Ἀφοῦ ὁ Ἡλίας συνήντησε τοὺς ἀπεσταλμένους καὶ τοὺς διεμήνυσε αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖνοι ἐγύρισαν εἰς τὸν βασιλέα καὶ τοῦ τὰ ἀνέφεραν.

— Πῶς ἦτο ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς πού συνητησατε, τοὺς ἠρώτησεν ὁ Ὁχοζίας.

— Ἦτο δασύτριχος καὶ εἶχεν ἐζωσμένην τὴν μέσῃν του μὲ δερματίνην ζώνην, τοῦ ἀπεκρίθησαν.

Ὁ Ὁχοζίας ἠννόησεν ὅτι ἐπρόκειτο διὰ τὸν προφήτην Ἡλίαν καὶ ἔστειλεν ἕνα στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα νὰ τὸν εὔρῃ καὶ νὰ τὸν συλλάβῃ. Ἀλλὰ πῦρ ἐξ οὐρανοῦ κατέκαυσε τοὺς στρατιώτας ἐκεῖνους, καθὼς καὶ ἄλλους τοὺς ὁποίους ὁ Ὁχοζίας ἀπέστειλε πρὸς τὸν

Ἡλίαν. Τέλος ἦλθε πρὸς αὐτὸν καὶ τρίτον ἀπόσπασμα, τὸ ὁποῖον τὸν ἔφερε πρὸ τοῦ βασιλέως. Εἶπε δὲ ὁ Ἡλίας πρὸς τὸν Ὀχοζίαν:

— Ἐπειδὴ ἀπέστειλας ἀνθρώπους εἰς τὸ εἶδωλον διὰ τὰ μάθησιν ἂν θὰ γίνης καλὰ καὶ δὲν ἐσεβάσθης τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραήλ, δὲν πρόκειται νὰ καταβῆς ἀπὸ τὸ κρεββάτι τῆς ἀσθενείας σου, ἀλλὰ θὰ ἀποθάνῃς.

Καὶ πράγματι ὁ Ὀχοζίας ἀπέθανε, τιμωρηθεὶς διὰ τὴν ἀσέβειάν του καὶ τὴν κλίειν πού εἶχεν ὡς ὁ πατὴρ του πρὸς τὰ εἶδωλα.

Ἀφοῦ ὁ Ἡλίας ἠγωνίσθη ἐπὶ τόσα ἔτη διὰ τὸν Κύριον μέσα εἰς τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραήλ, ἦλθεν ἡ ἡμέρα νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν. Ἀλλὰ ὁ Ὑψιστος δὲν ἠθέλησε νὰ γίνῃ τοῦτο ἀπὸ τὴν φυσικὴν ὁδόν, πού εἶναι ὁ θάνατος. Ὅπως ἓνας ἄλλος δίκαιος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὁ Ἐνώχ, οὕτω καὶ ὁ προφήτης Ἡλίας ἠρπάγη ζῶν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ δὲν ἐγνώρισεν θάνατον. Τὸ παράδοξον καὶ ὑπερφυῆς αὐτὸ γεγονός ἔλαβε χώραν παρὰ τὸν Ἰορδάνην ποταμόν. Ὁ Ἡλίας καὶ ὁ μαθητὴς του Ἐλισσαῖος ἔφθασαν μπροστὰ εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ὁ Ἡλίας κτυπήσας μὲ τὴν μηλωτὴν του τὰ ὕδατα τὰ ἐχώρισε καὶ ἐπέρασαν καὶ οἱ δύο ἀνάμεσα ὡς διὰ ξηρᾶς. Ἀφοῦ δὲ εὐρέθησαν εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην, ἠρώτησεν ὁ Ἡλίας τὸν Ἐλισσαῖον:

— Ζήτησόν μου τι θέλεις, πρὶν ἀναληφθῶ.

Καὶ ὁ Ἐλισσαῖος τοῦ λέγει:

— Θέλω ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον πού ἔχεις, νὰ μείνῃ εἰς ἐμὲ διπλάσι μέρει.

— Σκληρὸν πρᾶγμα ἐζήτησες, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Ἡλίας. Πλὴν ἂν μὲ ἴδῃς ὅταν θὰ ἀναλαμβάνωμαι, θὰ γίνῃ ἡ αἴτησίς σου. Ἐὰν ὁμως δὲν μὲ ἴδῃς, δὲν θὰ γίνῃ.

Καὶ ἐνῶ περιπατοῦσαν συνομιλῶντας, ἓνα ἄρμα πύρινον, πού τὸ ἔσυραν ἄλογα ἐπίσης πύρινα, τοὺς ἐχώρισε καὶ ἀνέβη ὁ Ἡλίας εἰς τὸν οὐρανόν, μέσα εἰς ἀνεμοστρόβιλον.

Ἐμεινε δὲ εἰς τὸν Ἐλισσαῖον, ὁ ὁποῖος εἶδε τὸν Ἡλίαν νὰ ἀναλαμβάνεται ἢ μηλωτὴ του, τὴν ὁποίαν ἐπῆρε καὶ γυρίζοντας εἰς τὸν Ἰορδάνην ἐκτύπησε μὲ αὐτὴν τὰ ὕδατα, τὰ ὁποῖα καὶ τώρα ἀνεμέρισαν καὶ οὕτω ὁ Ἐλισσαῖος ἐπέρασεν τὸν ποταμόν.

Ὁ Προφήτης Ἡλίας, ὡς γνωστὸν ἐνεφανίσθη κατὰ τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Κυρίου, ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μαζί μὲ τὸν Μωϋσῆν καὶ τοὺς εἶδαν οἱ τρεῖς ἀπόστολοι, πού παρίσταντο, δηλαδὴ ὁ Πέτρος, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης.

Ὁ βίος τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ εἶναι γεμάτος ἀπὸ θαύματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἀπεκαλύπτετο ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ, ἔχει δὲ σωρεῖαν διδαγμάτων διὰ κάθε εὐσεβῆ ψυχὴν. Ὁ φλογερὸς ζῆλος τοῦ προφήτου διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς ἀληθινῆς πίστεως, πρέπει νὰ ἐμπνέῃ ἡμᾶς

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

οὗ ἡ μνήμη τῆ ΚΖ' τοῦ μηνὸς Ἰουλίου

Ἔξω ἀπὸ ἓνα ταπεινὸ σπίτι, σὲ μιὰν ἀπόμερη συνοικία τῆς Νικομηδείας, καθόταν ἓνας γέροντας μὲ σεβάσμια μορφή. Ἦταν ντυμένος φτωχικά, εἶχε μακρὰ κάτασπρα γένεια καὶ στὰ μάτια του ἔλαμπε ἓνα παράξενο ἀπόκοσμο φῶς. Στὸ δρόμο, περνοῦσε, ἓνας ἔφηβος, κρατῶντας παραμάσχαλα τὰ «πινακίδια» καὶ στὸ χέρι του μερικὸς τυλιγμένους παπύρους. Φαινόταν ὅτι πήγαινε σὲ μάθημα. Περνοῦσε κάθε πρωτὶ ἀπὸ κεῖνο τὸν ἀπόμερο δρόμο, ἔξω ἀπὸ τὸ ταπεινὸ σπιτάκι, πάντοτε τὴν ἴδια ὥρα, πάντοτε σοβαρός, μὲ τὸ κεφάλι σκυμένον, σὰν βυθισμένος σὲ συλλογὴ. Δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τοὺς ἄλλους νέους τῆς ἡλικίας του, ποὺ ἀναστάτωναν τὶς συνοικίες τῆς Νικομηδείας μὲ τὶς τρέλλες τους καὶ τὶς ἀσχημίες τους.

Ὁ γέροντας ποὺ liaζότανε τὰ πραινὰ, στὸ κατώφλι τοῦ ταπεινοῦ σπιτιοῦ του, πρόσεξε καί, μιὰ μέρα, τὸν σταμάτησε νὰ τὸν ρωτήσῃ :

καὶ νὰ εἶναι κίνητρον διὰ τὸ ἔργον μας ὡς χριστιανῶν. Ὅπως ὁ Ἐλισσαῖος ἠυχήθη νὰ ἔχη διπλασίαν μερίδα ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ποὺ θὰ τοῦ ἄφηνεν ὁ Ἥλιος, οὕτω καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ εὐχώμεθα καὶ νὰ προσπαθῶμεν νὰ ἔχωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέραν ἀπὸ τὴν φλόγα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν ὁποίαν εἶχον εἰς τὴν ζωὴν των οἱ Δίκαιοι καὶ Ἅγιοι. Μελετῶμεν τοὺς βίους των ἀκριβῶς διὰ νὰ ἀντλήσωμεν ἀπὸ αὐτοὺς παραδείγματα καὶ ὑποκίνησιν εἰς τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδὸν τῆς χριστιανικῆς τελειότητος. Ὁ ζῆλος διὰ τὸν Θεόν, ποὺ εἶχεν ὁ Ἥλιος καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι πρέπει νὰ καίῃ καὶ εἰς τὴν ἰδικὴν μας καρδίαν. Τὸ παράδειγμά των εἶναι ἀκριβῶς ἡ μηλωτὴ ποὺ ἄφησεν ὁ Ἥλιος εἰς τὸν μαθητὴν Ἐλισσαῖον. Εἶναι μία ἀνάμνησις ἁγία, ἡ ὁποία ὅταν περιβάλλῃ τὴν ψυχὴν μας, μᾶς δίδει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, μᾶς καθιστᾷ ἱκανοὺς νὰ βαδίσωμεν ἐπάνω εἰς τὰ ἴχνη τῶν ἁγίων. Ὅπως ὁ Ἐλισσαῖος ἐχρησιμοποίησε τὴν μηλωτὴν τοῦ διδασκάλου του καὶ ἀνεμέρισε τὰ ὕδατα τοῦ Ἰορδάνου, οὕτω καὶ ἡμεῖς μὲ τὴν νοητὴν μηλωτὴν τῶν ἁγίων παραδειγμάτων, ἡμποροῦμεν νὰ διαβαίνωμεν ἀνάμεσα εἰς τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὶς ἀντιξοότητες καὶ νὰ προοδεύωμεν εἰς τὴν ζωὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς καλεῖ.

ΒΑΣ. ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ

— Ποῦ πηγαίνεις, καλό μου παιδί, κάθε πρωτὶ πού περνᾷς ἀπὸ δῶ ;

‘Ο νέος κοκκίνισε. — Σπουδάζω ἰατρική, γέροντα, τοῦ εἶπε, καὶ πηγαίνω στοῦ Εὐφρόσυνου, τοῦ γιατροῦ τοῦ αὐτοκράτορα, πού ἀνέλαβε νὰ μὲ διδάξῃ τὴ θεϊκὴ του ἐπιστήμη.

— Σοῦ ἀρέσει αὐτὴ ἡ ἐπιστήμη, παιδί μου ; τὸν ξαναρώτησε ὁ γέροντας,

— Ναι μοῦ ἀρέσει πολὺ, ἀπάντησε μ’ ἐνθουσιασμό ὁ νέος. ‘Ο μοναδικός μου πόθος σ’ αὐτὴ τὴ ζωὴ εἶναι νὰ ἐξυπηρετήσω τὴν ἀνθρωπότητα, ἀνακουφίζοντας ἐκείνους πού ὑποφέρουν.

— Στὸ κορμί βέβαια... τὸν διέκοψε ὁ γέροντας.

— Ναι, ὅλους ὅσοι εἶναι ἀρρωστοί, ξανᾶπε ὁ νέος.

— Ἐπαινετὸς εἶναι ὁ πόθος σου, παιδί μου. Ξέρω πὼς οἱ παλαιοὶ μεγάλοι γιανοί, ὁ Ἀσκληπιὸς καὶ ὁ Ἴπποκράτης γιάτρευαν, ὅποτε τὸ κατῶρθωναν φυσικά, τὰ κορμιά πού ἦσαν ἀρρωστοί. Ἐγὼ ὅμως ξέρω ἕναν γιανό πού δὲν θεραπεύει μόνο τὰ κορμιά, ἀλλὰ καὶ τίς ψυχές.

‘Ο νέος τὸν ἐκύτταξε παραξενεμένος.

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ γιανός ; ρώτησε περίεργος.

— Εἶναι ὁ Χριστός, παιδί μου, ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ γέροντας.

‘Ο νέος γλῶμιωσε.

— ‘Ο Χριστός ! μουρμούρισε. Ναι... Θυμοῦμαι... Μοῦ εἶχε μιλήσει ἡ μητέρα μου γι’ Αὐτόν, ὅταν ἦμον πολὺ μικρός... Μὰ κείνη πέθανε καὶ ποτὲ κανένας δὲν μοῦ ξαναμίλησε γιὰ τὸ Χριστό...

‘Ο γέροντας τὸν ἔπιασε ἀπ’ τὸ χέρι.

— Μὲ λὲν Ἐρμόλαο, τοῦ εἶπε, κι’ εἶμαι ἱερέας τοῦ Χριστοῦ. Θέλεις νὰ σοῦ μιλήσω γι’ αὐτόν ;

— Ναι, ἀπάντησε μ’ ἐνθουσιασμό ὁ νέος. Θᾶθελα νὰ μοῦ μιλήσης, γέροντα. Ἐμένα μὲ λὲν Παντολέοντα. ‘Ο πατέρας μου εἶναι ὁ συγκλητικὸς Εὐστόργιος... Τὴ μητέρα μου τὴν ἔλεγαν Εὐβούλη... Πέθανε ὅμως ὅταν ἐγὼ ἦμον πολὺ μικρός... Θυμᾶμαι, ὡστόσο, πὼς μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὸ Χριστό...

— Θὰ ἦτανε χριστιανὴ, εἶπε μὲ καλωσύνη ὁ Ἐρμόλαος.

Κι’ ἄρχισε νὰ τοῦ μιλήῃ γιὰ τὸ Χριστό, γιὰ τὴ ζωὴ Του, γιὰ τὴ διδασκαλία Του, γιὰ τὰ θαύματά Του.

— Ὅταν ζοῦσε στὸν κόσμον παιδί μου, τοῦ εἶπε ὁ Χριστὸς ἐγιάτρευε κάθε ἀρρώστεια . Ὡς καὶ νεκροὺς ἀνάσταине. Μὰ σὲ κάθε ἀνθρώπο πού τὸν πιστεύει μὲ ὅλη του τὴν καρδιά, χαρίζει τὴν αἰώνια ζωή...

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, ὁ νεαρὸς Παντολέον, κάθε πρωτὶ πού περνοῦσε ἀπὸ τὸ ταπεινὸ σπιτάκι τοῦ Ἐρμόλαου, ἔμπαινε μέσα

καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τοῦ μιλάῃ γιὰ τὸν Χριστόν. Στὰ κατά-
βαθα τῆς ψυχῆς του, τὰ λόγια πού εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὴ χριστιανῆ
μητέρα του, ὅταν ἦταν πολὺ μικρὸς ἀκόμα, εἶχαν ἀπομείνει ζων-
τανά. Καὶ τώρα ὁ σπόρος ὁ καλὸς ἐβλάστανε...

Καὶ μιὰ μέρα, πού βρισκότανε στὴν ἐξοχή, βρῆκε ἓνα παιδί
ἀναίσθητο καί, πλάϊ του, μιὰ ὀχιά πού τὸ εἶχε δαγκώσει. Ὁ
Παντολέων τὸ λυπήθηκε, καί, στὸ νοῦ του, ἤρθαν τὰ λόγια πού τό-
σες φορὲς εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὸν γέροντα Ἐρμόλαο. Γονάτισε
λοιπὸν πλάϊ στὸ παιδί, προσευχήθηκε μ' ὅλη τὴ θέρμη τῆς ψυχῆς
του καὶ παρακάλεσε τὸ Χριστὸ ν' ἀναστήσῃ ἐκεῖνο τὸ παιδί.

Καὶ τὸ θαῦμα ἐγίνε : τὸ παιδί σηκώθηκε κι' ἡ ὀχιά ἀπόμεινε
ξερή...

Χαρούμενος ὁ Παντολέων ἔτρεξε νὰ διηγηθῇ ὅλα ὅσα ἐγι-
ναν στὸν Ἐρμόλαο.

—Θέλω νὰ με βαπτίσῃς, γέροντα, τοῦ εἶπε. Θέλω νὰ γίνω
σωστὸς Χριστιανός!

Ὁ Ἐρμόλαος, γεμᾶτος συγκίνηση, βάπτισε τὸν νεαρὸ για-
τρό, πού φλεγόταν ἤδη ἀπὸ τὴν πίστη πρὸς τὸ Χριστό.

*

Ὁ Παντολέων τελείωσε τὶς σπουδές του κι' ἐγίνε ὁ καλύτε-
ρος γίατρος τῆς Νικομηδείας.

Μιὰ μέρα, ἔρχεται στὸ σπίτι του ἓνας τυφλός.

—Πῆγα σ' ὄλους τοὺς γιατροὺς, τοῦ εἶπε, κι' ἀντὶ νὰ γίνω
καλά, ἐγίνα χειρότερα. Στὴν ἀρχή, ἔβλεπα λίγο. Τώρα τυφλώ-
θηκα ἐντελῶς. Ἄκουσα ὅμως νὰ λένε πὼς εἶσαι ὁ καλύτερος
γίατρος τῆς Νικομηδείας καὶ ἤρθα καὶ σ' ἐσένα.

—Ἄν σὲ κάνω καλὰ τί θὰ μοῦ δώσῃς ; τὸν ρώτησε χαμογε-
λῶντας ὁ Παντολέων.

—Ὅ,τι ἔχω ὅλα θῆναι δικὰ σου, ἀπάντησε ὁ τυφλός.

—Μοῦ φτάνει ἡ πίστι σου, εἶπε ὁ γίατρος σοβαρός.

Κι' ἀκουμπώντας ἀνάλαφρα τὰ δάκτυλά του ἐπάνω στὰ σβη-
σμένα μάτια τοῦ τυφλοῦ ψιθύρισε μὲ κατάνυξι :

—Ὁ Θεὸς, πού ἔκτισε τὸ φῶς, ἄς εἶναι βοηθός σου. Στὸ
ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἀνάβλεψε !

—Βλέπω ! Βλέπω ! φώναξε χαρούμενος ὁ πρῶν τυφλός,
πέφτοντας στὰ γόνατα. Πιστεύω στὸ Χριστὸ πού με γιάτρεψε !

Τὴ σκηνὴ ἐκεῖνη τὴν εἶχε παρακολουθήσει κι' ὁ Εὐστόργιος,
ὁ πατέρας τοῦ Παντολέοντος. Βλέποντας τὸ θαῦμα, θυμήθηκε
τὰ λόγια, πού τόσο συχνὰ τοῦ εἶχε πῆ ἡ γυναῖκα του ἡ Εὐβούλη,
καὶ τότε πίστεψε κι' αὐτός.

—Παιδί μου, εἶπε στὸ γιού του, ἀπὸ σήμερα γίνομαι κι'
ἐγὼ χριστιανός.

Και, παίρνοντας ένα σφυρί, έσπασε τὰ εἶδωλα πού εἶχε στὸ σπίτι του, καὶ πού τὰ προσκυνοῦσε ὡς τότε.

Ἦστερα ἀπὸ λίγες μέρες, βαφτίστηκε μαζί με τὸν τυφλό.

*

Ὅταν πέθανε ὁ πατέρας του, ὁ Παντολέων ἐλευθέρωσε ὅλους τοὺς δούλους, πού εἶχαν στὸ σπίτι του, μοίρασε τὰ ὑπάρχοντά του στοὺς φτωχοὺς κι' ἐξακολούθησε τὸ ἐπάγγελμά του. Ἄλλὰ αὐτὸς δὲν ἦταν σὰν τοὺς ἄλλους τοὺς γιατροὺς, γιατί δὲν ἐγιάτρευε μόνον τὰ κορμιὰ, ἀλλὰ καὶ τὶς ψυχές.

Ἡ φήμη τοῦ ἀπλώθηκε σ' ὅλη τὴ Νικομήδεια. κι' οἱ ἄλλοι γιατροί, πού τὸν φθονοῦσαν, τὸν κατήγγειλαν στὸ γέρο αὐτοκράτορα, τὸ Διοκλητιανό, πού λίγες μέρες πρὶν στὶς 3 Φεβρουαρίου τοῦ 303, εἶχε ὑπογράψει τὸ διάταγμα τῆς ἐξοντώσεως τῶν χριστιανῶν.

—Εἶναι χριστιανὸς καὶ κάνει μάγια, τοῦ εἶπαν.

Καὶ τοῦ ἀνέφερον τὸ θαῦμα τοῦ τυφλοῦ.

Ὁ Διοκλητιανὸς κάλεσε τὸν πρῶν τυφλό. Ναί, εἶπε ἐκεῖνος θαρραλέα, εἶμαι κι' ἐγὼ χριστιανός. Πίστεψε καὶ σύ, βασιλιά μου, στὸ Χριστό, γιατί οἱ θεοὶ πού πιστεύεις εἶναι ψεύτικοι. Δὲν μπόρεσαν νὰ με γιαιτρέψουν. Μόνο ὁ Χριστός, ὁ μόνος Θεός, με γιάτρεψε.

Ὁ αὐτοκράτορας θύμωσε καὶ πρόσταξε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν. Τὸ πτώμα του τὸ περιμάζεψε ὁ Παντολέων καὶ τῶθαψε πλαί στὸν πατέρα του.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐπιασαν κι' αὐτόν καὶ τὸν παρουσίασαν στὸν αὐτοκράτορα.

—Εἶμαι χριστιανός, ὡμολόγησε ὁ Παντολέων. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ μόνος Θεός.

Κι' ἂν θέλῃς νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ φέρῃς ἕναν παράλυτο καὶ νὰ βάλῃς τοὺς ἱερεῖς τῶν εἰδώλων σου νὰ τὸν γιαιτρέψουν. Ἄν τὸν κάνουν καλά, θὰ πιστέψω στοὺς θεοὺς σου. Ἄλλ' ἂν τὸν κάνω ἐγὼ καλά, πρέπει νὰ πιστέψῃς στὸ Χριστό.

Πραγματικά, ἔφεραν ἕναν παραλυτικό, πού οἱ ἱερεῖς τῶν εἰδώλων δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν κάνουν καλά. Πῆγε τότε κοντά του ὁ Παντολέων, προσευχήθηκε με θέρμη, καὶ τοῦ εἶπε :

—Στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, σήκω καὶ περιπάτησε !

Κι' ὁ παράλυτος σηκώθηκε...

—Εἶναι μάγος ! Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀπάτες καὶ μαγεῖες ! ἄρχισαν νὰ οὐρλιάζουν οἱ ἱερεῖς τῶν εἰδώλων.

Ὁ αὐτοκράτορας κάλεσε κοντά του τὸν Παντολέοντα.

—Εἶσαι νέος καὶ σὲ λυπᾶμαι, τοῦ εἶπε. Θυσίασε στοὺς θεοὺς

για νὰ μὴν ἀναγκασθῶ νὰ σὲ θανατώσω. Ἄν ἀρνηθῆς τὸ Χριστὸ θὰ σὲ κάνω πάμπλουτο.

—Οἱ ἀπειλές σου δὲν κλονίζουν τὴν πίστι μου, ἀπάντησε θαρρετὰ ἐκεῖνος. Δὲν προδίνω, τὸ Χριστό μου! Ἦμουν πλούσιος, κι ὅ,τι εἶχα τὰ μοίρασα στοὺς φτωχοὺς. Δὲν φοβᾶμι τὸ θάνατο, γιατί πιστεύω στὴν αἰώνια ζωὴ!

—Στὰ βασανιστήρια! πρόσταξε θυμωμένος ὁ αὐτοκράτωρ.

Τὸν ἐπῆραν ἀμέσως καὶ τὸν ἔβαλαν στὴ στρέβλη. Ἐέσχισαν τὸ κορμί του, κάψανε τὶς πληγές του μὲ ἀναμμένες λαμπάδες, ἀλλ' ἐκεῖνος ὑπόμενε τὰ μαρτύρια ἀγόγγυστα, μουρμουρίζοντας προσευχές. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τοῦ φάνηκε πὼς εἶδε τὸν Ἑρμόλαο νὰ πλησιάζη.

—Εἶμαι ὁ Χριστός! τοῦ εἶπε.

Κι' ἄπλωσε τὰ χέρια του πάνω στὶς ματωμένες πληγές τοῦ μάρτυρος. Ὁ Παντολέων ἔκλεισε τὰ μάτια ἀνακουφισμένος. Τώρα πιά δὲν ἔνοιωθε κανένα πόνο.

Μὰ τὸ μαρτύριο ἐξακολούθησε: Τὸν ἔρριξαν σὲ λυωμένο μολύβι, κι' ἔπειτα στὴ θάλασσα. Κι' ὁ μάρτυρας ξαναεἶδε τὸ ἴδιο ὄραμα: τὸν Χριστό, μὲ τὴν μορφή τοῦ Ἑρμόλαου, νὰ τοῦ ἀπλώνη τὸ χέρι καὶ νὰ τὸν βοηθήη...

Τὸν ἔριξαν ἔπειτα στὰ θηρία. Καὶ τ' ἀγρίμια δείχτηκαν ἀγαθότερα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, γιατί δὲν τὸν ἐπειράζαν.

Τὸ πλῆθος, ποὺ εἶχε συγκεντρωθῆ στὸ ἀμφιθέατρο, γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὸ φριχτὸ θέαμα, τάχασε, βλέποντας τὸ θαῦμα ἐκεῖνο.

—Πραγματικά, εἶναι μεγάλος ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν! φώναζαν πολλοί.

Κι' ἀρκετοὶ ἀπ' αὐτοὺς πίστεψαν ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα στὸ Χριστό.

Τὸν Παντολέοντα τὸν πῆραν ἀπὸ τὸ ἀμφιθέατρο, κι' ἀφοῦ τὸν βασάνισαν σκληρὰ στὸν τροχό, τὸν ἔρριξαν πάλι στὴν φυλακὴ.

Στὸ ἀναμεταξὺ εἶχε πιαστῆ κι ὁ γηραιὸς Ἑρμόλαος, ποὺ ἀποκεφαλίστηκε μαζί μὲ δύο συντρόφους του, ἐπειδὴ ἀρνήθηκαν νὰ προσκυνήσουν τὰ εἶδωλα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἦρθε κι' ἡ σειρὰ τοῦ Παντολέοντος νὰ θανατωθῆ. Τὸν ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τὴν πολιτεία, τὸν ἔδεσαν σὲ μιὰ ἐλγά, κι' οἱ δῆμιοι σήκωναν τὰ σπαθιά τους νὰ τοῦ τρυπήσουν τὸ κορμί. Ἄλλ' εἶχε μιὰ τέτοια ἀπόκοσμη ἀνταύγεια ἡ ματιὰ του, ὥστε πέταζαν τὰ σπαθιά κι ἔπεσαν στὰ γόνατα.

—Συγχώρεσέ μας! τοῦ εἶπαν κλαίγοντας μὲ λυγμούς.

—Συγχωρεμένοι νᾶστε! τοὺς λέει ὁ μάρτυρας, φιλώντας τοὺς ἀδελφικά.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Τ.Α.Κ.Ε.

Υπό του TAKE έκοινοποιήθη ή ύπ' αριθ. 49/1961 Έγκύκλιος, άναφερομένη εις τό κατ' έτος χορηγούμενον εις τούς συνταξιούχους επίδομα λουτροθεραπείας. Τό κείμενον ταύτης, λόγω του ένδιαφέροντος τό όποϊον παρουσιάζει, ώς και τήν άπόφασιν του Δ.Σ. του Τ.Α.Κ.Ε. δημοσιεύομεν άμέσως κατωτέρω.

T. A. K. E.

Άριθ. Έγκυκλίου 49

Άθήναι 2σ Ίουνίου 1961

Π ρ ό ς

1. Τάς Δ/σεις Οικονομικών Ύπηρεσιών και Ύγεινομικήν και άπαντα τά Τμήματα, γραφεία και ύπηρεσίας.
2. Άπαντα τά Τοπικά Τ.Α.Κ.Ε.

Κοινοποιούμεν εις ύμάς κατωτέρω τήν ύπ' αριθ. 140/11-5-1961 άπόφασιν του Διοικητικού Συμβουλίου ήμών περι του καταβλητέου εις τούς συνταξιούχους του TAKE επιδόματος λουτροθεραπείας έκ δραχ. 400 κατά τό παρόν έτος.

Σχετικώς γνωρίζομεν εις ύμάς τά κάτωθι:

α) του ώς άνω επιδόματος δικαιούνται οί πάσης φύσεως συνταξιούχοι οί συνταξιοδοτηθέντες μέχρι 31-12-1960, έξαιρέσει εκείνων, ών ή συνταξιοδότησις ήρξαστο από 1-1-1961, οίτινες θά δικαιούνται του επιδόματος κατά μ. Ίούλιον του έτους 1962.

β) του ώς άνω επιδόματος δέν δικαιούνται οί λαμβάνοντες προσωποπαγές βοήθημα, διότι κατ' άπόφασιν του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, κοινοποιηθείσαν ύμιν δια τής ύπ' αριθμ. 55/1959 Έγκυκλίου ήμών, τ ό π ρ ο σ ω π ο π α γ έ ς β ο ή θ η μ α δ έ ν ε ι ν α ι σ ύ ν τ α ξ ι ς, τό δέ επίδομα λουτροθεραπείας καταβάλλεται μόνον εις τούς συνταξιούχους. Πρός άποτροπήν συγχύσεως γνωρίζομεν δι' ιδιαιτέρου έγγραφου προς τάς Ί. Μητροπόλεις τούς μή δικαιουμένους επιδόματος λουτροθεραπείας (τούς βοηθηματούχους, λόγω προσωποπαγούς επιδόματος).

γ) Η καταβολή του ώς άνωτέρω επιδόματος θά γίνη όμοϋ μετά τής συντάξεως μηνός Ίουλίου 1961 και δια καταθέσεως ύπό του δικαιούχου τής έν τώ συνταξιοδοτικώ βιβλιαρίω ειδικής άποδείξεως (ύπ' αριθ. 24).

Έκείνη τή στιγμή, πέφτοντας σέ έκστασι, άκούει μιá θεϊκή φωνή από τον ούρανό :

—Άπό σήμερα θά λέγεσαι Παντελεήμων και πολλοί θά βρίσκουν έλεος με τήν μεσιτεία σου...

Γεμάτος χαρά, ό μάρτυρας στράφηκε τότε προς τούς δημίους του :

—Άδέλφια τούς είπε, σκοτώστέ με, σās παρακαλώ, για να μη στερηθώ τό στέφανο του μαρτυρίου !

Τό κεφάλι του έπεσε τότε κάτω από τό σπαθι του δημίου. Στή μορφή του, ή χλωμάδα του θανάτου δέν μπόρεσε να σβύση τό θεϊο φώς που τήν κατηύγαζε...

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

δ) Τὸ καταβληθὸς ποσὸν ὑπόκειται εἰς χαρτοσήμανσιν 11%, ἢ 1,10%, ἡ ἀξία τοῦ ὁποίου θὰ ἀποδοθῆ ὡς καὶ τοῦ χαρτοσήμου τῶν συντάξεων.

ε) Τὸ καταβληθὸς ποσὸν δι' ἐπίδομα λουτροθεραπείας προσιθιθέμενον εἰς τὰς συντάξεις (ὡς τοιοῦτων νοουμένων τῆς βασικῆς συντάξεως μετὰ τῶν πάσης φύσεως ἐπιδομάτων ἤτοι εἰδικοῦ ἐπιδόματος (παγίου), ἀπολύτου ἀνικανότητος καὶ προσανυξήσεως τῆς συντάξεως λόγῳ τέκνων κλπ. ἐξαιρέσει τῶν ἐπιδομάτων ἐορτῶν (Χριστουγέννων καὶ Πάσχα) ὀλοκλήρου τοῦ ἔτους δὲν δύναται νὰ ὑπερβῆ τὸ 100% τῶν ἀποδοχῶν ἐνεργείας, ἃς θὰ ἐλάμβανον οὗτοι, ἂν ἐξηκολούθουν ἐργαζόμενοι, τῶν τυχόν ἐπὶ πλέον καταβαλλομένων κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους περικοπτομένων δι' εἰσπράξεως τούτων ἀπὸ τὰς συντάξεις τοῦ ἐπομένου ἔτους ('Υπουργικὴ ἀπόφασις ὑπ' ἀριθμ. 138409/6-12-1959, ΦΕΚ 61-Β').

Ἐπειδὴ ἡ περὶ τοῦ ὡς ἄνω διάταξις ἰσχύει ἀπὸ 1-10-1957 παραγγέλλομεν τὸ ἀρμόδιον Γραφεῖον τοῦ Τμήματος Ἐλέγχου, ὅπως ἐκ τῶν πινακίδων καταβολῆς συντάξεως προβῆ εἰς ἔλεγχον τῶν καταβληθειῶν συντάξεων 1958 καὶ 1959 διὰ τὴν χρέωσιν τῶν κατὰ τὰ ὡς ἄνω τυχόν ἐπὶ πλέον ἀχρεωστικῶς καταβληθέντων.

Ὁ αὐτὸς ἔλεγχος δεόν νὰ πραγματοποιηθῆ καὶ κατὰ τὸ 1962 διὰ τὸ ἔτος 1961.

Εἰς ἃς περιπτώσεις καθίσταται φανερόν, προκειμένου περὶ τῶν συνταξιούχων Κεντρικοῦ ΤΑΚΕ, ὅτι αἱ συντάξεις μετὰ τῶν πάσης φύσεως ἐπιδομάτων θὰ ὑπερβοῦν καὶ κατὰ τὸ παρὸν ἔτος τὰς ἀποδοχὰς ἐνεργείας δεόν ἡ περικοπὴ τοῦ ἐπὶ πλέον νὰ γίνεται ἀπὸ τοῦδε.

Ἡ τακτικὴ αὕτη, ὡς εἰκόσ, δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῆ προκειμένου περὶ συνταξιούχων τῶν Τοπικῶν ΤΑΚΕ, διότι τὰ Τοπ. ΤΑΚΕ δὲν τηροῦν πινακίδας συντάξεων, ἵνα βάσει τούτων διαπιστωθῆ ἀμέσως τὸ τυχόν ἐπὶ πλέον τοῦ 100% τῶν ἀποδοχῶν ἐνεργείας καταβαλλόμενον ποσόν.

Περὶ τῶν λόγων μειώσεως τοῦ ἐπιδόματος λουτροθεραπείας, κατὰ τὸ ἔτος 1961.

Ὡς γνωστὸν κατὰ τὰ τρία προηγούμενα ἔτη τὸ ἐπίδομα λουτροθεραπείας ἀνήρχετο εἰς μίαν μηνιαίαν σύνταξιν καὶ πάντως εἰς ποσὸν οὐχὶ μείζον τῶν 600 δρχ. (ἤτοι τοῦτο ἀνήρχετο ἀπὸ δρχ. 500, κατώτατον ὄριον συντάξεων, μέχρι 600 δρχ.) Κατὰ τὸ παρὸν ἔτος τοῦτο ἐμειώθη ἐκ τῆς ἀνάγκης μὴ ὑπερμέτρου ἐπιβαρύνσεως τοῦ Κλάδου Συντάξεων κατόπιν τῆς σοβαρᾶς αὐξήσεως τοῦ ἐλλείμματος τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας κατὰ τὸ ἔτος 1960, ὅπερ ἐκαλύφθη ὡς καὶ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη ὑπὸ τοῦ Κλάδου Συντάξεων.

Ἐπὶ τοῦ θέματος κρῖνομεν σκόπιμον νὰ παραθέσωμεν πίνακα τῶν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1948 ἐλλειμμάτων τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας, ἅτινα πάντοτε ἐκαλύφθησαν ὑπὸ τοῦ Κλάδου Συντάξεων.

ΚΑΛΟΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ	ΕΞΟΔΑ	ΕΞΟΔΑ	ΠΕΡΙΣΣΕΥΜΑ	ΕΛΛΕΙΜΑ
1948 — 1949	--	165.153		165.153
1949 — 1950	--	1.249.900		1.249.900
1950 — 1951	--	2.248.757		2.248.757
1951 — 1952	972.115	2.861.793		1.889.678
1952 — 1953	1.558.294	3.442.499		1.884.205
1953 — 1954	2.707.629	2.958.484		250.855
1954 — 1955	2.584.178	2.839.529		255.351
1955 — 1956 (α' 8νον)	4.539.539	4.324.413	215.126	--
1957	3.055.288	3.123.858		68.570
1958	3.151.734	3.287.713		135.779
1959	3.514.500	3.719.013		204.513
1960	3.851.657	4.470.942		719.285
			215.126	9.072.246

Τὸ κατὰ τὸ ἔτος 1960 ἔλλειμμα τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας ηἰξήθη σοβαρῶς, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἄνω πίνακος λόγω τῆς σοβαρᾶς ἀξίσεως τῶν νοσηλίων κ.λ.π. ἀμοιβῶν ἰατρῶν καὶ τῆς ἀναλήψεως ἀπὸ 1-4-60 τῆς προστασίας τῶν τέκνων τῶν ἡσφαλισμένων καὶ συνταξιούχων ὑπὸ τοῦ Κλάδου τούτου.

Τὸ Δ. Συμβούλιον κατ' ἐπανάληψιν καὶ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀπασχοληθὲν μὲ τὸ θέμα τοῦ κλάδου ἀσθενείας διεπίστωσεν, ὅτι βασικὴ αἰτία τοῦ ἐλλείμματος τοῦ Κλάδου τούτου εἶναι καὶ ἡ μὴ καταβολὴ εἰσφορῶν ὑπὲρ τούτου ὑπὸ τῶν 3121 συνταξιούχων μας, οἵτινες μετὰ τῶν πεσβυτέρων καὶ τῶν τέκνων τῶν προστατεύονται πλήρως κατὰ τοῦ κινδύνου ἀσθενείας καὶ ἀπὸ ἐτῶν διὰ διατάξεως εἰς τὸ γνωστὸν ἔκκρεμὸς νομοσχέδιον περὶ συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ TAKE νομοθεσίας εἰσηγήθη τὴν θέσπισιν εἰσφορᾶς ὑπὲρ τοῦ Κλάδου ἀσθενείας ἐπὶ τῶν καταβαλλομένων συντάξεων.

Μέχρις ὅμως ψηφίσεως τοῦ νομοσχεδίου καὶ πρὸς ἀποτροπὴν δημιουργίας σοβαρᾶς ἐπιβαρύνσεως εἰς βῆρος τοῦ κλάδου συντάξεων (βεβαρωμένου ὡς ἐτονίσθη μὲ τὴν κάλυψιν τῶν ἐλλειμμάτων τοῦ κλάδου ἀσθενείας) καὶ ἐν πνεύματι διατηρήσεως τῆς ζωτικότητος τοῦ κλάδου συντάξεων, τὸ Δ. Συμβούλιον ἤχθη εἰς τὴν κοινοποιουμένην ἀπόφασιν μειώσεως τοῦ ἐπιδόματος λουτροθεραπείας κατὰ ποσὸν ἀντιστοιχοῦν εἰς οἰονεὶ εἰσφορὰν τῶν συνταξιούχων ὑπὲρ τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας.

Ἐπιζόμεν, ὅτι οἱ συνταξιούχοι μας ἀντιλαμβανόμενοι τὴν ἀνάγκην θὰ κατανοήσωσι τὴν ἐπιβεβλημένην ἄνω οἰονεὶ εἰσφορὰν τῶν ὑπὲρ τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας, δεδομένου, ὅτι ἡ ὅλη ἐπιβάρυνσις τοῦ Κλάδου Συντάξεων προέρχεται ἐξ αἰτίας τῶν, λόγω τῆς μὴ καταβολῆς ἐκ μέρους τῶν εἰσφορᾶς, καίτοι προστατεύονται πλήρως ὑπὸ τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας.

Ὁ Διευθύνων Σύμβουλος
ΚΩΝ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ 140. Εἰσηγούμενον τοῦ κ. Δ/ντος Συμβούλου καὶ μετὰ πρότασιν τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου, τὸ Δ. Συμβούλιον λαβὼν ὑπ' ὄψιν: α) τὴν ὑπ' ἀριθμ. 10109/23--1-58 πρᾶξιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθν. Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων «περὶ προσθήκης ἐδαφίου εἰς τὴν παράγρ. 3 τοῦ ἀρθροῦ 18 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ TAKE Φ.Ε.Κ 29/31-1-58

τ.β', β) τὸ γεγονός, ὅτι ὁ κλάδος ἀσθενείας ἀπὸ τῆς συστάσεώς του ἐμφανίζει νομίμως ἐλλείμματα καλυπτόμενα ὑπὸ τοῦ Κλάδου Συντάξεων, τούτων συνολικῶς ἀνεβλήθησαν εἰς δρχ. 9.000.000, τοῦ φαινομένου τούτου προερχομένου ἐκ τοῦ μικροῦ τοῦ ἀσφαλιστροῦ (3%), ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸν μικρὸν μέσον ὄρον ἀποδοχῶν τῶν ἠσφαλισμένων καὶ ἰδίᾳ ἐξ αἰτίας τῆς μὴ καταβολῆς εἰσφορᾶς ὑπὲρ τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας ὑπὸ τῶν 3.120 συνταξιούχων, προστατευομένων καὶ τούτων μετὰ τῶν μελῶν οἰκογενείας των ὑπὸ τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας, γ) ὅτι μέχρι νομοθετικῆς ρυθμίσεως τῆς εἰσφορᾶς τῶν συνταξιούχων ὑπὲρ τοῦ Κλάδου ἀσθενείας ἐνδείκνυται ἡ ἐξεύρεσις τρόπου καταβολῆς οἰοῦν εἰσφορᾶς ὑπὸ τούτων ὑπὲρ τοῦ Κλάδου ἀσθενείας, ἀποφασίζει: καθορίζει τὸ εἰς τοὺς συνταξιούχους τοῦ ΤΑΚΕ καταβλητέον ὄμοιο μετὰ τῆς συντάξεως τοῦ μηνὸς Ἰουλίου τοῦ τρέχοντος ἔτους ἑκτακτὸν ἐπίδομα ἀεροθεραπείας ἢ λουτροθεραπείας, εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν τετρακοσίων (400), μειψηφούντων τῶν ἐκ τῶν μελῶν του κ.κ. Π. Μπαρτσακούλια καὶ Κ. Μελαχροينوῦ ὑποστηριζάντων τὴν κατάργησιν τοῦ ἐπιδόματος τούτου, ἐπὶ σκοπῷ μειώσεως τῆς κατ' ἔτος ἐπιβαρύνσεως τοῦ Κλάδου Συντάξεων ἐκ τοῦ παρουσιαζομένου ἐλλείμματος τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας.

— Διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 51/1961 Ἐγκυκλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε., διευκρινίζεται ὅτι τὰ ἔγγραφα διορισμοῦ, μεταθέσεως καὶ ἀπολύσεως τῶν ἱεροφαλτῶν καὶ νεωκώρων ὑπόκεινται, βάσει τῶν κεμένων διατάξεων εἰς κληρικοσήμεναις μὲ 50 δραχμὸν κληρικόσημον. Πρὸς τοῦτο συνιστᾶται εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικά Συμβούλια, πρὸς τὰ ὅποια ἀποστέλλονται τὰ ἀπολυτήρια ἔγγραφα, ὅπως παρακρατοῦν τὰ ἀναλογοῦντα κληρικόσημα ἐκ τοῦ τελευταίου μισθοῦ τῶν ἀπολυομένων, ἔναντι τῶν ὁποίων ὑφίσταται ἡ δυσχέρεια εἰσπράξεως τοῦ ἀναλογοῦντος διὰ τὸ ἀπολυτήριον ἔγγραφο κληρικόσημου.

— Διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 52/1961 Ἐγκυκλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. ἀπευθυνομένης εἰς τὰς Ἱ. Μητροπόλεις Δωδεκανήσου, γίνεται γνωστὸν ὅτι μέχρι λήψεως νεωτέρων ὁδηγιῶν ἀνασταλεῖ πᾶσα ἐνέργεια διὰ τὴν παρά τῶν ἐκδοτῶν ἢ βιβλιοπωλῶν κληρικοσήμεναις τῶν Ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων ἐν ταῖς Μητροπόλεσι Δωδεκανήσου.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Εὐαγγέλιον Δ. Θεοδώρου, Τὰ θαύματα. — Φώτη Κόντογλου, Ταπεινά καὶ ἀγαπημένα. — Χ., Ἀδελφικά Γράμματα. — Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν «Φιλότησον Ἀδολεσχίαν» τοῦ Εὐγενίου Βούλγαρη (Μετφρ. Θεοδόση Σπεράντσα. — Βασ. Ἡλιάδης, Μία νοερὴ πορεία πρὸς τὸν λόφο τῆς Χάλκης ὅπου ὑψοῦται ὑποβλητικὴ ἢ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς. Ἡ σημασία τῆς παρουσίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. — Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸν «Ἐυεργετινὸν» ἢ «Συναγωγὴ ἠθικῶν διδασκαλιῶν» (Ἀπόδοσις Ἀνθίμου Θεολογίτη). — Βασ. Μουστάκης, Ὁ Πύρινος Προφήτης. — Γ. Τσουκαλά, Ὁ ἄγιος Παντελεήμων. — Εἰδήσεις τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.

Δι' ὅτι ἀφορᾷ εἰς τὸν «Ἐφημέριον» ἀπευθυντέον:
Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»
Ὁδὸς Φιλοθέης 19 — Ἀθῆναι. Τηλ. 27-689.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ἰασιῦ 1. Ἀθῆναι.